

baretta

magazine

NUMMER 3 • FEBRUARI 2019

Johanna
Bohm Hermansson

Be A Nilsson
Bengt Persson
Conny Larsson
Christer Nilsson
Therese Tingberg
Säffle Vindsurfing

TANKAR

Från Ansvarige utgivaren

Vem är någon annan?

Jag kan bli fascinerad av människan ibland. Det känns som att vi fått någon rättighet att kunna luta oss tillbaka och tro att någon annan fixar saker åt oss. Vem är "någon annan?" Har ni en sådan person i er bekantkapskrets?

Jag är nämligen "någon annan", men har beslutat mig för att säga upp mig från jobbet. Det är inte värt jobbet känner jag, det är dessutom dåligt med löneförhöjning på anställningen också. Så målet för 2019 är att säga ifrån när jag tycker att jag får jobba för mycket till en alldeles för dålig lön.

Vårt magasin och tankarna inför 2019? Vid våra redaktionsmöten så funderar jag på hur vi ska gå i land med att fylla den med innehåll, och varenda gång slås jag av häpnad över hur bra det faktiskt blir.

Vi har fått otroligt mycket beröm för vårt magasin och vi känner väl själva att det blivit bättre än vi trott. För egen del känner jag att det har varit en omställning i hur man ska tänka när man gör reportage om någon person. Det är ett annorlunda sätt att skriva än jag varit van vid. Men hur tråkigt är det inte att kunna allt direkt?

Vilket innehåll kommer Baretta Magazine att ha detta år? Vi vill förstås i första hand ha innehåll som slår an hos människor runt oss, gärna med lokal anknytning.

Det är ju förstås alltid roligare att få lära dig saker om de människor du känner till. Däremot tar vi gärna emot tips från er alla om det är någon som vi har missat – och som vi borde uppmärksamma.

Kom igen! Tipsa oss!

Mailadresserna ser ni nedan, eller kom fram till oss på stan om det känns bättre.

Maria Olsen

baretta
magazine

- 4 Bengt Persson**
Fotografen som verkligen fångar artisternas bästa på scenen
- 8 Närmare än du tror**
Be A Nilsson
- 16 Österlen**
Terje och Maria rapporterar från en sagolik fotokurs
- 22 Therese Tingberg**
Radio 45s nya röst på eftermiddagarna som snabbt vuxit in i sin roll
- 26 Säfte Vindsurfingklubb**
Klubben som snabbt växte till att bli Säftes största idrottsförening
- 34 Att skaka av glädje**
Maria Olsen berättar om sin passion för skakiga bilder
- 38 Christer Nilsson**
Med kameran i högsta hugg såg han rockens revolution, och fotade den
- 46 Åmål 375 år**
Tilt Photogroup fotograferade Åmåls jubileumsår från nyår till nyår
- 54 Åmåls Stadshotell**
Äntligen har Åmål fått ett riktigt stadshotell igen
- 60 Conny Larsson**
När det gäller svensk punk är det få som har lika stor kunskap som Conny
- 68 Pelle Andersson**
Efter några års stillestånd ska Pelle få köra sin Ford Torino SCJ i sommar
- 76 Åmåls Bluesfest**
Bluesföreningen har presenterat ytterligare namn till sommarens fest
- 77 Packmopedsturnén**
Packmopedsturnén gästar Åmål i sommar med Dan Magnusson i bandet
- 87 Thord och BeA...**
listar och spelar musik som du kanske glömt att du vill höra
- 88 Record Store Day**
Lördag 13 april är det dags för skivbutikernas stora dag igen

baretta
magazine

Nr 2 DECEMBER 2018
Foto omslag: Calle Bengtsson

Ansvarig utgivare
Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Webbansvarig
Maria Olsen

Redaktör
Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Hemsida
barettamagazine.com

Layout
Tony Berg
tony@tonyberg.com
Instagram
barettamagazine

10 Johanna Bohm Hermansson

30 Helen Halvardson

38 Christer Nilsson

78 Crossing Keys

Instagramtips

Kvinnohistoria

Låter inte detta lite tråkigt? Men nej, det är det inte! Tvärtom. Detta Instagramkonto ger dig en härlig allmänbildning i vad kvinnor åstadkommit genom åren. Du får se inlägg om vår egen Alva Myrdal, som i januari 1949 fick en hög befattning på Förenta Nationerna i New York. Men här kan du även läsa om Aretha Franklin som 1987 valdes in i Rock and Roll Hall of Fame. Visst du förresten att hon blev den första kvinnan där? Gissa vad som hände i december 1979? Jo, då blev Moder Teresa det årets Fredspristagare. Detta och mycket mer kan du se på detta mycket intressanta konto!

#följ en hashtag

Instagram är ett av de sociala medier där antalet användare stadigt ökar. Många av oss har vänner, företag och specialintressen som vi följer. Men ni vet väl om att man kan välja att följa en speciell hashtag? Skriv in ditt sökord, och välj fliken som ser ut såhär: # En hashtag som jag nyligen upptäckt heter #thinkverylittle. Fotona på detta konto är iögonfallande, intressanta och unika. Kontot är värt att följa! Kolla upp vet jag!

Soosseli

Naturfotografer titta hit! (Ni andra också förresten!) Här har ni ett Instagramkonto som får er att grabba kameran och sticka ut i naturen för att fotografera! Ossi Sararinen heter killen som sköter ett konto med mycket snygga naturbilder. Ossi är en skicklig fotograf, vilket ni lär märka på bilderna. Det är mycket bilder på rävar, ekorrar och talgoxar – men vilka bilder sedan! Ofta ledsagas bilderna av lite betraktelser från Ossis sida, och det förhöjer upplevelsen ytterligare. Vill ni ha en bra start på dagen? Följ detta konto.

Marias Filmtips

En stor popcorn och en cola

Det är få saker som är svårslaget som en bra film, eller hur? Här kommer ett filmtips från redaktionen!

Dolda tillgångar (2016)

Denna film har ett flertal nomineringar till både Oscarsstatyett och Golden Globe. Handlingen utspelar sig i USA under 60-talet, och vi får följa 3 afroamerikanska kvinnors arbete på NASA för att få John Glenn upp i rymden. Berättelsen är sann. Förutom att man får följa rymdkapplöpningen mellan USA och Sovjet, får man även en inblick i rasmot-sättningarnas USA under denna tidsperiod. Rekommenderas varmt, och redaktionen på Baretta ger denna film 5 Lillebjörn!

BENGTSTER

Ni kanske såg honom på 2018 års Fotofest i Åmål. Värmlänningen med de fantastiska konsertbilderna. Vi har tagit tillfället i akt att klämma Bengt lite på pulsen!

Berätta lite mer om dig själv!

– Jag är född och uppvuxen i Svanskog. Efter att jag avslutat min gymnasieutbildning på Karlbergsskolan i Åmål, så stack jag iväg till Trollhättan för ytterligare studier – för att slutligen hamna i Göteborg. Där är jag kvar än! Idag arbetar Bengt med samordning av data och modeller i väg- och järnvägsprojekt.

– Och jo, jag fotograferar ohälsosamt mycket på min lediga tid...!

Hur startade intresset för fotografi?

– Egentligen ganska sent. Under mina tonår och några år framöver spelade jag musik i en del olika band. När jag sålde delar av min musikutrustning fick jag pengar över till systemkamera, och på den vägen är det faktiskt.

Sedan dess har Bengt lagt en hel del pengar på sin kamerautrustning.

Vilka är ditt favoritmotiv och varför?

– Människor! Helt enkelt för att jag gillar att fånga personers känslor på bild!

Vilket är det roligaste fotominnet du har?

– I stort är det alla människor jag träffat i samband med mitt fotande, men måste jag välja ett enskilt ögonblick så blir det från New York. Jag råkade hamna i en filminspelning med Megan Fox, och gick därifrån med några riktigt härliga bilder!

Berätta om ditt värsta fotominne!

– Tack och lov minns jag inga direkta katastrofer. Där emot fick jag en riktig utmaning vid en bröllopsfotografering en gång. Brudens klänning var rosa, brudgummens skjorta var orange. Gästernas kläder växlade mellan blått och grönt.

– Som alla säkert kan räkna ut levererades mina bilder i svartvitt!

Har du haft några utställningar?

– Jag ställde ut under Åmåls fotofest 2018. Det i sin tur gjorde att jag fick möjlighet att ställa ut i Segmon hos "Skivor till kaffet" under samma sommar. 2013 hade jag en utställning med Viktor Sundberg på "Kulturnatta" i Göteborg. Alla mina utställningar har varit konsertbilder på bland annat Slash, Lemmy, Ebbot och Yngwie Malmsteen.

Vilken del inom fotografin brinner du mest för?

– Just nu är det faktiskt filmandet! Utmaningen att planera och komponera – för att sedan sätta ihop till en helhet är svårt, men otroligt intressant! Att få allt till en helhet med bild, ljudeffekter och musik är inte helt enkelt. Inom själva fotografin är det porträtt. Vare sig det är i studio, på konsert eller i något sportsammanhang. Är man teknikintresserad är ju denna hobby ett paradiset. Det finns ju alltid någon mer pryl man behöver.

Har du några andra intressen utöver fotografin?

– I den mån jag hinner så är det musik och motion i olika former. Allt vävs på något sätt ihop med fotografin.

Ditt bästa tips till hobbyfotografen?

– Våga testa annat än autoläget på kameran! Och, jätteviktigt – våga begränsa dig! Man kan inte vara bra på allt! Det som du brinner för fångar du också bäst på bild. Känslan i dina bilder syns! Och du, våga gå nära motivet och fyll rutan!

Vi kan lova dig att Bengts bilder är värda ett besök, vare sig han har en utställning, eller om du väljer att besöka honom på nätet. Det är en värmlänning som vet vad han gör oavsett om det är konsertbilder, sport eller bara vanliga porträtt. Mustiga, snygga bilder med det där lilla extra.

Maria Olsen

bengtsterdesign.se
facebook.com/bengtsterdesign
instagram.com/bengtsterdesign

Övert till vänster: Carla Harvey, Butcher Babies.
Nere till vänster: Maja Ivarsson, The Sounds.
Denna sida: Miss Li.
Foton: Bengt Persson

Jag ville ta reda på vem människan bakom porträttet är

Närmare än du tror

BEA NILSSON

Jag hade fått ha henne som världens bästa syster i hela mitt liv. Nu satt vi där i en sal på sjukhuset och pratade om det liv jag hade framför mig och om hennes liv som snart var till ända.

I fem år hade hon kämpat mot sin allergi. "Allergi mot hjärntumörer", som hon själv uttryckte det. Men de sista veckorna innan vårt samtal verkade det som om hennes "bäst-före-datum" hade passerats och att det nu bara rörde sig om veckor eller kanske några månader innan jag skulle få leva vidare själv, utan min syster. Någonstans i samtalet tog hon min hand och sade:

– Men lova mig en sak. Om det är något du tänkt att göra någon gång, så sluta och tänk på det. **Gör det!**

Några månader senare satt jag och grät på hennes begravning. Tiden gick och en dag poppade det upp i mitt huvud. Orden hon hade sagt till mig. **"Gör det!"**

Först kunde jag inte komma på om det fanns något jag hade i min plan att göra utan att jag verkligen hade beslutat mig för att göra det. Det tog inte lång stund innan jag kom på vad jag verkligen hade tänkt göra i många år utan att skrida till handling. Jag ville prova Stand Up Comedy.

I många år hade jag tittat på "Släng Dig I Brunnen" och fått en känsla av att "det där borde jag också klara av". På den tiden bodde jag i Örebro. Där fanns Sveriges näst bästa ståupp-scen efter Norra Brunn, Royal Arms. Det var en mysig och trång pub på Stortorget. Där hade jag sett några av de ståuppare som var hetast i Sverige på den tiden. Babben Larsson, Lennie Norman, Tomas Pettersson, Lasse Eriksson, Claes Malmberg och en massa andra tv-kändisar.

Efter en föreställning en måndag så knallade jag fram till krögaren Lasse, som var den som även ansvarade för ståupp-kvällarna.

– Hej. Jag heter BeA. Jag skulle vilja testa att köra Stand Up någon kväll.

– Jaha! Ge mig ditt telefonnummer, svarade han.

Sedan tänkte jag inte mer på det – i tre dagar. Då, helt plötsligt, ringde han en torsdag eftermiddag och sade:

– Kom hit på måndag så kör du uppvärmningen och påannonserar huvudnumret John Houdi.

BeA Nilsson med vännen Gemma.

Lång historia kort. Det var fyra riktigt hemska dagar av kreativt tänkande där man skulle försöka hitta komiska infallsvinklar ut- och inifrån en totalt panik- och skräckslagen hjärna.

Sedan kom måndagen. Den blev vidrigare och vidrigare ju närmare jag kom tiden för min scendebut. Minuterna innan jag äntrade scenen var jag beredd att emigrera. Men i samma sekund som jag tog tag i mikrofonen så släppte allt. Det enda jag kände var en inre styrka och övertygelse att jag skulle kunna få åtminstone en människa att skratta någon enstaka gång. Och orden ringde i mitt huvud **"gör det, gör det"**.

Foto: Maria Olsen

Det blev skratt där jag ville. Efteråt kom krögare Lasse fram och sade:

– Du kan komma hit nästa måndag också! Det gjorde jag. Den måndagen och ytterligare ett 30-tal måndagar. Efter det så fick jag möjlighet att åka runt lite i Sverige och roa. Ibland gick det riktigt bra. Ibland gick det inte alls bra.

Men jag kom till slut både till Norra Brunn, till Berns salonger och några andra tunga ståupp-scener. Innan jag insåg att det faktiskt var lite för jobbigt att hela tiden orka skriva nytt material hela tiden så blev det även några minuter i tv.

Idag har jag stor nytta av min korta scenkarriär där jag var

helt utlämnad till publiken. Ibland kommenterar jag sport och intervjuar idrottare i direktsändning och känner mig trygg i den rollen även om jag fortfarande har ett otäckt pirr i magen minuterna innan sändningarna börjar.

Tack vare söstra mi, Nikke, så gjorde jag detta. Hoppas att jag med denna text kan inspirera fler till att planera mindre och göra mer.

Att nå en inre tillfredsställelse är **närmare än ni tror** om ni bara vågar släppa förtöjningarna och ge er ut på okända hav.

Gör det!

DRÖMMAR ÄR LÄTTARE ATT UPPFYLLA OM MAN HÅLLER DEM FÖR SIG SJÄLV

För några år sedan fick jag frågan om jag ville ta porträtt av en nära väns dotter. Det ville jag självklart inte. Alla som känner mig vet att jag i det längsta undviker att ta porträttbilder. Dessa skulle dessutom användas till en ansökan, vilket gjorde att jag blev lite nervös. Vi gjorde upp om vilken dag jag skulle fotografera denna tjej (som jag alltså aldrig pratat med.) Jag åkte och hämtade dottern, vid namn Johanna. Jag är alltid lite nervös i dessa lägen, känner mig ofta obekväm och kan då bli lite babbblig.

Vi åkte iväg till Duse udde i Säfle, där kan man hitta bra motiv. I början flöt samtalet på lite trögt, jag menar – vi hade ju aldrig träffats förut. Det gällde ju att hitta lite gemensamma nämnare. Under resan till Säfle

JOHANNA BOHM HERMANSSON

hann vi att försöka hitta saker som vi bägge gillade, och vad bättre då än att prata om tv-serier? Efter att ha snackat litegrann upptäckte vi att vi bägge hade en svaghet för Sheldon Cooper i "The Big Bang Theory". Just Sheldons sätt att närma sig sin granne Penny blev min och Johannas grej. "Penny? Penny? Penny?" Och Sheldons dörrknackningar på det.

Som vi skrattade på vägen till Säfte! Jag kommer ihåg att vädret var grått och ganska blåsigt denna dag, så just väderläget hade kunnat vara mycket vänligare. Porträtten som togs på Johanna lämnar en del att önska – jag tror aldrig de sett dagens ljus, men det beror på fotografen, inte motivet. Jag hade kunnat presterat mycket bättre. Men jag var nervös och obekväm i min roll.

Vägen hem till Åmål gick jättefort, och vi skrattade massor. Efter att vi hade hittat vår gemensamma nämnare, så flöt samtalet jättebra. Vi har hållit kontakten efter denna vår första date, och Johanna har en plats i mitt hjärta efter denna dag.

Jag kommer aldrig att glömma när vi var på premiären av musikalen "Tänk om" på Malmöoperan, och där Johanna var med i ensemblen. När ridån hade gått ner fick vi gå bakom scenen och presenteras för hennes kollegor. Vad hon sade? Här är Maria, hon är min släktkompis. Det var tur att det var skum belysning just då, för jag kämpade mot glädjetårar. Efter premiären fick vi gå på premiärfest med alla dansare och skådespelare. Men det mina vänner, är en helt annan berättelse som ni kanske får höra någon gång.

Denna tjej som ni ska få lära känna är mycket speciell och idag är jag jätteglad att jag fick göra den där misslyckade fotningen.

Så, får jag presentera Penny, nej förlåt, Johanna för er!

Berätta lite mer om dig själv

– Jag är en 24-åring med 25-års kris, om det nu existerar. Jag växte upp i Åmål. Under flera år har jag frilansat i Sverige som dansare. Det jobbet har dessutom tagit mig runt i Europa. Hösten 2018 påbörjade jag en skådespelarutbildning som heter Actors Studio här i Stockholm.

– Jag är väldigt en målmedveten kvinna som har lätt för att tala för mig. Så tuff har jag har inte alltid varit, men genom att jag är en ensam kvinna, har jag upptäckt att jag måste stå på mig i den bransch jag valt att arbeta i. Det har gjort mig mer hårdhudad. Mitt favoritcitat är förresten:

– Det glada hjärtat lever längst, William Shakespeare. (Vi som känner Johanna kan intyga att hon kommer att bli 150 år!)

Du bor i Stockholm nu, hur kommer det sig att du hamnade där?

– Jag hamnade i Stockholm efter gymnasiet i Karlstad för att gå på en dansutbildning. Jag gick den två år och fortsatte sedan med dansen. Min bas har länge varit Stockholm, men när jag frilansade flyttade jag runt en del. Nu känns Stockholm som mitt hem, ett tag iallafall.

Vad gör du just nu?

– Just nu pluggar jag till skådespelerska på Actors studio i Stockholm. Jag gör lite kortfilmer och så vid sidan av skolan. Tanken är att fortsätta på det spåret. Men jag är väldigt ny på allt, vilket känns spännande.

Vad är dina drömmar för framtiden?

– Jag har fått för mig att drömmar är lättare att uppfylla om man håller dem för sig själv. Men jag har många drömmar. En av dem var att gå på den skolan jag gör nu.

Har du några tips om man vill försöka göra slä igenom som dansare eller skådespelerska?

– Oj, det var svårt. Jag tror det bästa tipset jag kan ge är att inte följa strömmen, gå din egen väg. Sedan tror jag alltid det är bra att vara påläst. Ju mer du vet, desto bättre. Då har du också lättare att se den stora bilden och göra smarta val. Det finns så otroligt många vägar att gå. Ofta handlar det om att vara på rätt tidpunkt vid rätt tillfälle med rätt person, men för att komma dit måste du vara smart, målmedveten och påläst.

Har du några intressen som du brinner lite extra för?

– Skolan tar upp väldigt mycket av min tid. Jag har ett nystartat jazzband med en kompis från klassen, det känns svinkul då musik är ett stort intresse för mig. Jag gillar att åka snowboard, men lägger ner alldeles för lite tid på det tyvärr. Jag älskar att umgås med mina tjejkompisar. Vi är alla väldigt olika men det är därifrån jag får mycket inspiration, stöttning och förnuftiga inspel.

– Det är lätt att tappa sig själv på vägen i det jag håller på med. Det är det viktigt för mig att inte göra det.

– Jag är alltid Johanna från Åmål. Det är jag stolt över!

Maria Olsen

Fakta

Johanna har medverkat i dessa uppsättningar/serier:
American Idiot, musikal baserad på Green Days musik
Tänk om, musikal på Malmöoperan
Medverkan på olika sätt i Melodifestivalen
Det som göms i snö, svensk dramaserie
Bregenzer Operan Carmen i Österrike, opera

Billy Bremners Rockfiles rockade på ordentligt på Café Gula Huset i Brålanda.

Foto: Tony Berg

Billy Bremners Rockfiles rockade Brålanda

Artist: **Billy Bremners Rockfiles**
Plats: **Café Gula Huset, Brålanda**
Datum: **Onsdag 16 januari**

Det var väl egentligen utan några större förväntningar jag åkte ned till Brålanda tillsammans med Peter Nilsson och Thord Gårdebratt för att lyssna på Billy Bremner och hans band, men det blev en fantastiskt trevlig kväll med mycket bra musik.

Peter Nilsson hörde av sig och frågade om jag var intresserad av att åka med på Billy Bremners Rockfiles på ett café i Brålanda, en tisdagskväll i januari. Brålanda? Billy Bremner på ett café? Det tog inte lång stund, klart detta måste upplevas. Det var ett beslut vi inte behövde ångra.

Insåg redan på väg ned till Brålanda att det skulle bli en intim spelning. Dessutom ingick buffé i entrébiljetten. Så efter att ha försett oss med utsökt mat från buffén inväntade vi kvällens akt.

Billy Bremner är så nära rockadel man kan komma. Han hade redan etablerat sig som studiomusiker i England när han 1978 blev medlem i bandet Rockpile tillsammans med Dave Edmunds, Nick Lowe och Terry Williams. Efter åren

med Rockpile har han varit medlem i The Pretenders, svenska The Refreshments med flera. Han har under alla år varit en eftertraktad studiomusiker och spelat med artister som Paul McCartney, Johnny Cash, Little Richard, Kirsty MacColl och Elvis Costello, för att bara nämna några.

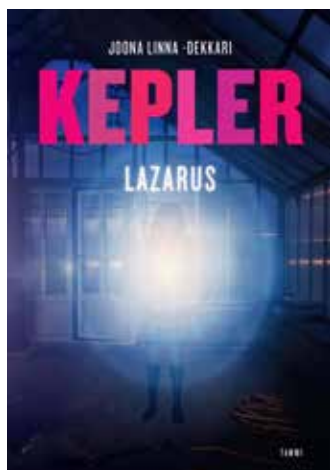
Förutom Billy Bremner själv består bandet av Micke Finell, Peder Sundahloch Bonne Löfman, idel svensk rockadel där också.

Redan från de första takterna fram till extranumret bjöd bandet på en rak enkel rock. Trots trumset, två elgitarrer, bas och sång blev det aldrig för högt trots den lilla lokalen. De lade sig på en bra nivå och stannade där. De flesta låtar man förväntade sig höra fanns med i repertoaren tillsammans med ett par mer oväntade låtar.

Det var också lätt att förstå av mellansnacket att detta är fyra musiker som tycker om att spela tillsammans, något som också smittade av sig till publiken som verkligen uppskattade vad som bjöds från rummets sydöstra del.

Det är precis så här som levande musik upplevs som bäst. En liten intim lokal där artister och publik kommer nära. Denna typ av konserter, om de är bra vilket denna verkligen var, lever länge i minnet.

Tony Berg

Lazarus

Lars Kepler

(Albert Bonniers förlag)

Sjunde boken om Joona Linna, den finlandssvenske polisen som arbetar tillsammans med Säpo-agenten Saga Bauer. Har inte läst alla böckerna om Joona Linna och det behövs i och för sig inte men lite bakgrundshistoria är inte fel. Den är välskriven och Kepler tar tag i mig omgående med historien om Jonna Linna och de övriga.

Man inser hur snabbt ett vanligt familjeliv kan förändras. Det förflutna kan komma ikapp, trots allt och man kan inte ta något för givet. Kanske är våldet lite för väl beskrivet, det lämnar inte mycket till sin egen fantasi. Ordet hämnd får också en ny innebörd.

Det är trots allt en bra bok som är svår att lägga bort även om igenkänningsfaktorn har ökat, lite förutsägbar känns den när man läser. Ser också fram emot en åttonde bok, som författarna Alexandra Coelho Ahndoril och Alexander Ahndoril indikerat har påbörjats.

Hemmet
Mats Strandberg
(Nordstedts förlag)

Denna handling utspelar sig också i en småstad någonstans i Sverige. Joels mamma Monika ska flytta in på demensboendet Tallskuggan och till en början är det den vanliga problematiken med en mamma som inte förstår varför hon skall flytta och det dåliga samvetet som gnager när man som anhörig funderar på om man gör rätt mot sin mamma.

Ganska snart börjar saker och ting gå fel. Demensen tilltar hos Monika och hon får tillsynes oförklarliga utbrott som inte längre går att skylla på sjukdomen. I samband med sin mammas inflyttning träffar Joel på sin barndomsvän Nina, som arbetar på ålderdomshemmet. Nina märker att efter Monicas inflyttning har någonting hänt på avdelning D. Joel och Nina skiljdes åt i ungdomsåren och det var inte som bästa vänner. Nu tvingas de samarbeta för att överta kontrollen på Tallskuggan avdelning D.

Ni som har läst Mats första egna skräckthriller "Färjan" kommer att känna igen er med det mörka övernaturliga som även återspeglas i "Hemmet". Har ni dessutom sett och gillat filmen Exorcisten kommer ni att känna igen er i vissa situationer i boken. Efter att ha läst "Hemmet" fick jag lite samma känsla i kroppen som jag hade 1982 då jag och en bekant, såg Poltergeist. Mörkrädda tom. i bilen hem från biografen.

Silvervägen

Stina Jackson

(Albert Bonniers förlag)

En stor del av berättelsen utspelar sig ute efter riksväg 95 och dess omgivning, som går från Skellefteå förbi Arvidsjaur, Arjeplog och upp till norska gränsen. Denna väg kallas för Silvervägen.

Boken handlar om pappa Lelle, som letar efter sin dotter, som är

försvunnen sen tre år tillbaka och Meja och hennes mamma, som har fått kontakt med en man på en dejttingsajt, som flyttar till den lilla byn, Glimmerstråk. Mamman är psykiskt nere och har problem med alkohol.

Stina Jackson lyckas att hålla igång två berättelser i boken med olika livsöden och som vävs ihop på ett intelligent och för mig, oväntat sätt.

Om det beror på att jag själv är uppväxt i en småstad vet jag inte men beskrivningen av både människor och ställen är så igenkännande att det är lätt att ta åt sig Silvervägen. Dessutom är många av känslorna som Stina förmedlar genom Lelle för mig så påtagliga att jag med lätthet kan sätta mig in i hans tankar och handlingar. I mina ögon en av de bästa kriminalromaner jag läst.

Silvervägen blev utsedd till Årets bästa svenska kriminalroman 2018. Boken har blivit översatt till flera språk och Stina Jackson har fått välförtjänta hyllningar av såväl Leif GW Person, i TV dessutom, som Åsa Larsson för sin debutroman. Jag väntar med spänning på Stina Jacksons nästa bok.

(Themisfilerna: Bok ett)

Sovande jättar

Sylvain Neuvel

(Brombergs)

Första boken i en trilogi. Som liten ramlar Rose ner i en grop i sin hemstad, Deadwood, South Dakota. Hon vaknar upp i en stor grop och väggarna runt henne glöder av märkliga inristningar. När räddningspersonalen tittar ner i hålet möts de av en märklig syn, en liten flicka i en jättehand av metall. Vad är detta för märklig sak?

Som vuxen utbildar hon sig till fysiker och bestämmer sig för att knäcka gåtan med den glödande

handen. Vad är det dom har hittat? Ska handen användas för fredliga syften eller är det ett domedagsvapen? Finns det fler delar? Var kommer den ifrån? Vilka var här före oss, egentligen? Rose och hennes kollegors idéer och militärens undersökningar har inte kunnat förklara det konstiga med handen.

Teamet övervakas och intervjuas av en okänd och märklig frågeställare som själv verkar vara djupt inblandad i mysteriet. Boken är uppbyggd efter dessa samtal och teamets logganteckningar. Spännande, underhållande och annorlunda skriven.

Och sen var hon borta

Lisa Jewell

(Printz Publishing)

För tio år sedan försvann Laurels 15-åriga dotter Ellie spårlöst strax före sin examen.

Polisens teori är att Ellie har försvunnit frivilligt men finner inga skäl till varför hon skulle göra det. Hon trivdes med det mesta i livet just då.

Laurel träffar en man och blir handlost förälskad i honom. När hon blir presenterad för mannens dotter stannar hjärtat på Laurel. Den nioåriga dottern är som en kopia av hennes egna, sen tio år, försvunna dotter. Vad hände egentligen med femtonåriga Ellie, finns hon trots allt kvar i livet?

Fotokurs på Österlen

Jag och Terje har genom åren varit på några fotokurser. Att åka iväg på kurser som har att göra med ens specialintresse är värt massor. Först och främst är det förstås ljuvligt att få lära sig mer om sitt intresse, men så får man ju också ett otroligt fint nätverk av nya vänner.

För några år sedan åkte vi iväg på en kurs i landskapsfoto med två killar som heter Patrik Larsson och Magnus Lindblom. Det var första gången vi åkte på en fotokurs, och det pirrade rejält i magen av spänning och förväntan.

Vi anlände på torsdagen och togs emot av Magnus och Patrik. Efter en kortare presentationsrunda och lite mat, så packades alla bilar med kameraprylar. Destinationen var Stenshuvud. När man ser 15 personer med stativ och kamera är det lätt att gå i baklås. Det var precis vad som hände både mig och Terje. Man vill så gärna ta bra bilder att det istället blir pannkaka. Å andra sidan är utsikten och naturen på Stenshuvud bedövande vacker, så vi njöt av tillvaron istället.

Efter några timmar kom vi tillbaka till Vandrarhemmet. Våra snälla kursledare samlade ihop gruppen, och

berättade att nästa gång vi skulle ses var klockan 03.15 morgonen därpå. Va? Hörde jag rätt? Det gjorde jag.

03.15 stod hela sällskapet vid bilarna för avfärd till Brösarps backar. Både Stenshuvud och Brösarps backar var helt nya destinationer för mig, men så fantastiskt vackert det var på bägge platserna.

Deltagarna försvann som myror i gräset i jakten på det ultimata stället att fånga soluppgången på. Fotokrampen som vilat över oss bägge under gårdagen började släppa. Vi fann några motiv som blev hisnande vackra under soluppgången. När jag kikade på gräset runt mig såg jag

att det var en härlig morgondag. Trots att det var en kurs för landskapsfoto vi var på, så smög jag fram mitt makroobjektiv och fick bilden på en vattendroppe som jag skulle bära med mig länge. Yes!

Jag har i efterhand fått höra att mina fotovänner trodde att jag hade somnat eftersom vad de såg var en tjej som låg på gräset ihopkrupen. Men nejdå, här idkades det makrofotografering på en hög, eller kanske väldigt låg nivå. Jag låg ju på gräset.

Efter att vi fått bevittna soluppgången åkte vi tillbaka till vandrarhemmet där vi fick en hel timmes sömn. Ni förstår

*Siluettbilder
är magiska.*
Foto: Maria Olsen

varför detta barkar va? Vi fick vara med om en fotokurs där man verkligen fick valuta för pengarna – men mycket sömn fick man inte!

Bilderna vi tog under våra utfärder arbetade vi med i bildbehandlingsprogram under dagarna, allt under överinseende av Patrik och Magnus. Av och till hade de föreläsningar med tips och trix om bildbehandlingsprogrammen. Av alla foton vi jobbade med skulle några väljas ut för att sedan bli föremål för en bildanalys.

Om man lär sig mycket på att hantera sin kamera på kurser är det inget emot på hur mycket man lär sig på bilddiskussioner. Varje gruppdeltagare fick lämna in två bilder anonymt. Vi diskuterade sedan bildkomposition och bildbehandling på varje bild innan fotografen fick ge sig tillkänna och berätta hur personen ifråga tänkt. Så mycket man lärde sig av detta!

På kvällen åkte vi iväg till ett ställe som heter Sträntemölla. Ett paradiset på jorden om ni frågar mig! Det stället hade allt, och våra kameror smattrade oavbrutet. Oftast hör man mest talas om de större ställena/turistfällorna, men minnet från detta smultron vårdar vi lite extra.

Nästa dag fick vi faktiskt en sovmorgon. Det var uppskattat. Hela gruppen tog en rundtur runt Hammenhöj, och vi besökte ett ställe som heter Haväng. Förutom att vi njöt över tillvaron, så tappades ett objektivlock här – men det var det värt!

Lördag kväll avslutades med en solnedgång på Brösarps backar. Att komma tillbaka under helt andra ljusförhållanden var värt mycket. Nu hade vi dessutom skapat oss en viss känsla över vad man ville fotografera mer av och vilka ställen på detta naturreservat som man var mer nyfiken på. Om inspirationen sinar så kunde man ju faktiskt bara njuta av tillvaron. Även om man var trött så var man också otroligt inspirerad och man fick med sig mycket kunskap och idéer för fotograferingen på hemmaplan.

En notering som både jag och Terje gjorde var att alla kursdeltagare fotograferade "som tokar", medan våra kursledare plockade fram sina kameror först när ljuset var rätt. Det är också en lärdom, eller hur?

Så var det dags för sista dagen. Gissa när den startade? 03.15 förstås!

Vi avslutade kursen på samma ställe som där vi påbörjade den. Vid Stenshuvud. Kreativitetskrampen som funnits vid första dagen, var äntligen borta. Äntligen kunde vi koncentrera oss på att bara ta bra bilder! Och när nu frustrationen hade försvunnit så levererade vi äntligen.

På dessa kurser lär man sig mer om sin kamera, hur man komponerar sina bilder, och får bra och vettiga tips om bildbehandling. Men man får med sig lite mer på kuppen. En härligt nätverk av personer med samma intresse som du själv har. Det är ovärderligt. Vi har fått fotovänner från norr till söder i vårt härliga land. Vänner som vi har kontakt med än idag.

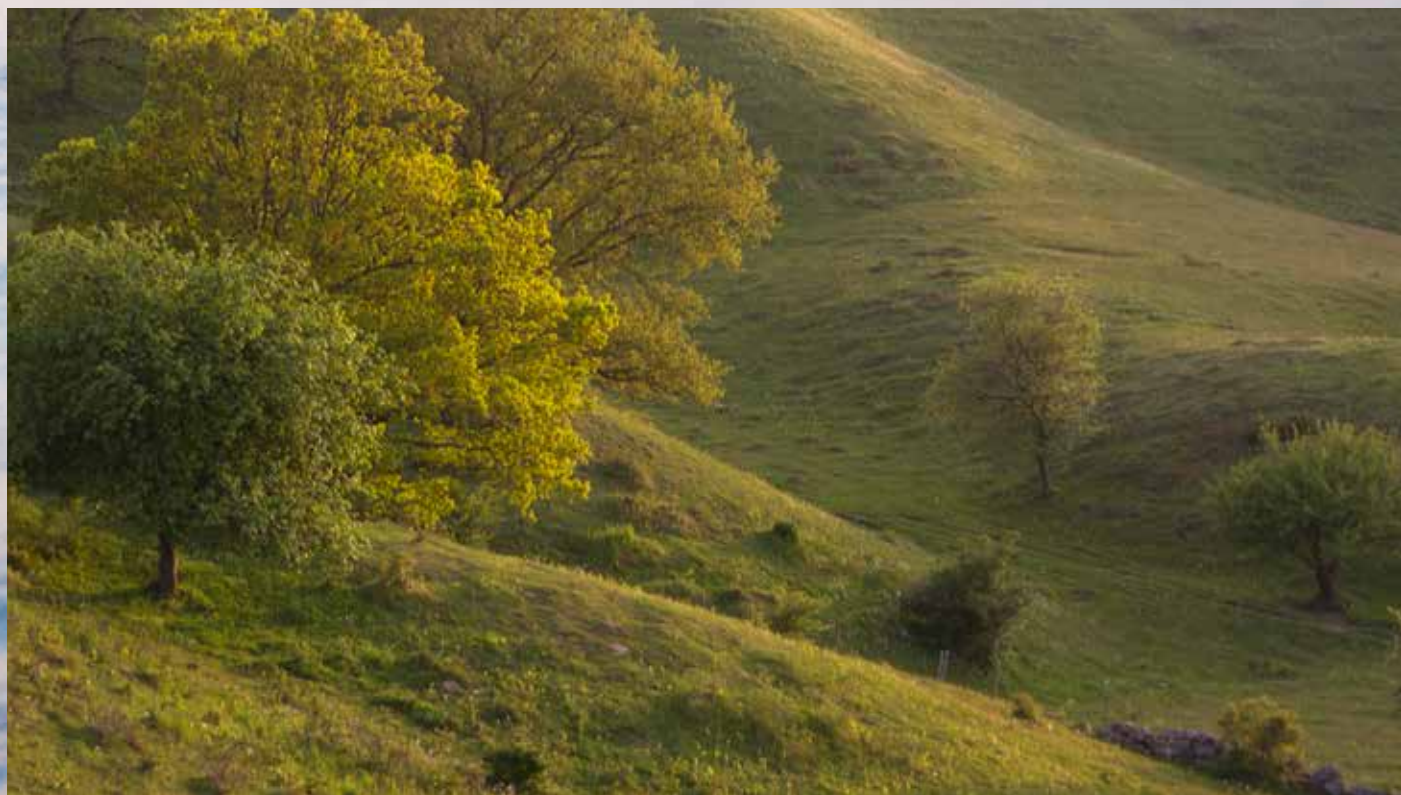
Vi var mer än nöjda med att vi anmält oss och gått denna kurs och beslutade oss på stående fot att gå en kurs med samma kullar under hösten på samma år. Mer om denna kurs i nästa nummer.

Vägen hem till Åmål? Det var inte många vakna minuter på den resan. Jag trodde inte att man kunde bli så trött, å andra sidan hade jag inte i min vildaste fantasi trott att en fotokurs kunde vara så bra. Vi hade fått ny kunskap och ett ton av energi att förvalta. Att gå denna kurs var ett av de bättre besluten vi tagit. Så om ni får möjlighet, gör det.

Maria Olsen

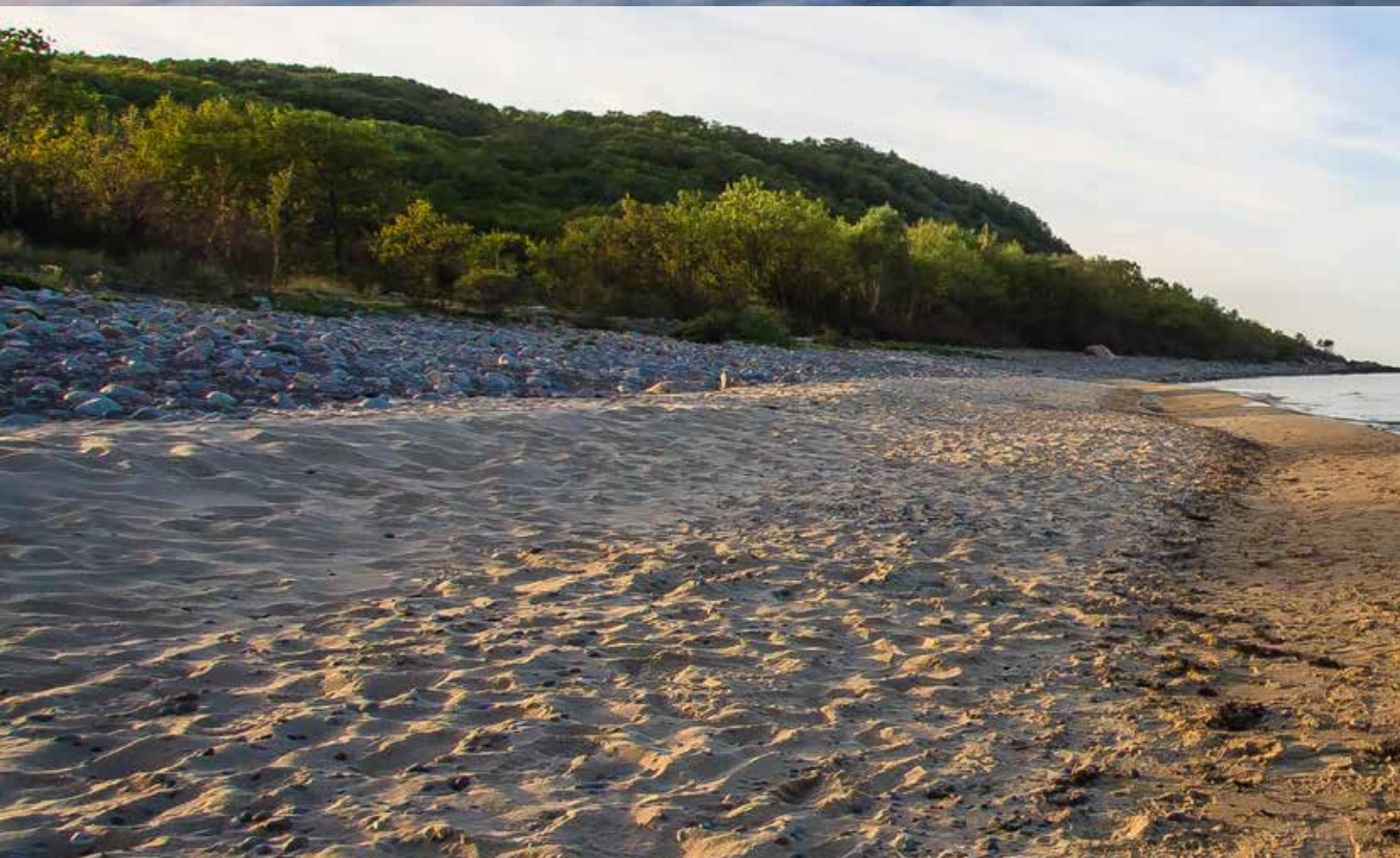
Magnus Lindblom, Creative adventures
creativeadventures.se

Patrik Larsson, Moderskeppet
fotografpatriklarsson.se
moderskeppet.se

Solnedgångar ger ett härligt ljus.

Foto: Terje Olsen

Premiärkvällen på Stenshuvud.

Det är viktigt att lära sig se linjer och strukturer.

Foto: Terje Olsen

Foto: Terje Olsen

*Therese Tingberg gillar utmaningen
att prata i radio och känner att
hon utvecklas hela tiden.*
Foto: Tony Berg

Therese Tingberg

Radio 45s nya röst

Ni har hört hennes röst, och ni har säkert sett henne i den lokala pressen. Vi som är intresserade av fotografi har även följt och sett hennes fotoutställningar. I "Bara underbara" porträtterade hon oss kvinnor precis som gud skapade oss. Det vill säga nakna. Med sin utställning ville Tess visa att vi duger precis som vi är. Ett tag efter hade hon ytterligare en utställning vid namn "En promille hopp", där hon dokumenterade den svarta och mörka sidan av problemen med missbruk.

Hon är också en av arrangörerna till den årliga Barncancer galan i Säffle, där man genom åren samlat in massor med pengar. Under hösten 2018 började Tess att sända i vår lokala radiostation Radio 45, och det gör hon med den äran.

Tess är en underbar tjej, som har lätt till skratt – men som också genom sin stora empati, även har lätt till tårar. Vi i Baretta vill ge er möjlighet att lära känna denna värmländska tjej.

Vem är du, berätta lite om dig själv för de som inte känner dig?

– Vem är jag? När man ska förklara vem man är så börjar man alltid till med åldern först, varför vet jag inte. Det är precis som om det skulle spela någon roll om jag är 20 eller 75? Jag har i alla fall nyss fyllt 43, har fem barn, gift, radhus och Volvo. Vuxenpoängen och "Svenssonkänslan" är hög alltså! Jag är medlem i fotogruppen Tilt. Foto är alltså ett av mina intressen. Min utställning "Bara underbara" blev en succé, om jag får säga det själv.

– Min man säger att jag är en fruktansvärt sjuk människa och en träningskompis till mig kallar mig för dåre, så jag antar att jag är lite speciell. Med tanke på att jag älskar de beskrivningarna om mig, så stämmer det nog. De senaste åren har jag blivit mer eller mindre träningsgalen av flera anledningar. Jag behövde ta mig an en liten övervikt, men jag har också ett stort behov av att rensa skallen. Att träna ger mig en paus i livet och jag får mer energi.

– Träningen och mitt tankesätt runt den är en förändring som gjort mig gladare och mer tillfreds! Jag har även

varit med och arrangerat Pride i Säffle och även Barncancer galan i samma stad, där vi samlar in pengar åt Barncancerfonden Västra.

– Just nu lyssnar jag en hel del på Laila och Roger i Rix MorronZoo. Jag gillar deras jargong och alla skratt, musiken på den kanalen är bra och ny. Å andra sidan blir det lite tjatigt då samma låtar spelas lite om och om igen.

Du sänder radio på eftermiddagarna i Radio 45 måndag till torsdag eftermiddag, hur känns det? Hur kom det sig att du började med detta?

– Att sända radio är helt nytt för mig. Det är först och främst skrämmande när man inser att människor faktiskt lyssnar på mig. Det är också roligt för det är helt ny mark för mig att bryta. Jag är inte bra på detta än, men börjar lära mig. Målet är väl helt enkelt att försöka bli bra på det här. Fast jag gillar det!

– Anledningen till att jag började sända är för att Bente Hjelm (Stationschef på Radio 45, reds anmärkning) skickade ut en allmän förfrågan om någon kunde tänka sig att prata lite i radio. Jag ansökte väl inte direkt men skrev en massa frågor till henne och var nyfiken helt enkelt. Varför hon fastnade för mig kan jag inte svara på. Helt ärligt så förstår jag inte varför, hahaha, men här är jag nu och jag trivs!

Vilken är din favoritmusik?

– När det gäller musik så är jag all-ätare. Jag kan lika gärna gå igång på ett gitarrsolo, som texten i en sång, men det får gärna vara glad musik. Jag är en ganska känslig person, så är texten för sorglig eller musiken för deppig så gråter jag. Men om jag måste välja något band eller artist så får jag nog ta Queen. De gillar jag!

Just nu soundtracket till "The Greatest showman", en favorit och spelas jättemycket hemma hos oss. Det är för övrigt en av mina favoritfilmer!

Är det du själv som gör låtlistorna?

– Jag gör inte låtlistorna än, men det vore så klart kul att få testa på att göra detta själv någon gång. Att göra dessa låtlistor är nog rätt så tidskrävande kan jag tänka mig. Låtlistorna till Radio 45 görs av Bente.

Om du fick göra ditt alldeles egna favoritprogram vad skulle det handla om, och vilken musik skulle du välja?

– Om jag fick välja att göra mitt alldeles egna program, så skulle jag nog vilja göra ett program tillsammans med någon. Vem denna någon är har jag ingen aning om, men det behöver vara en person som man kan käfta lite med på ett bra sätt. Personen måste ha lätt för att umgås, och vi måste ha en bra kemi tillsammans. Det vore både roligt och intressant att ha med en man. Då kan man få riktigt intressanta diskussioner, som exempelvis kvinnor och mäns relationer, förhållanden, könens olika syn på saker och självklart bra musik. Egentligen finns det inga gränser för vad man skulle kunna prata om. Så programmet skulle faktiskt handla om allt mellan himmel och jord. En annan viktig ingrediens skulle också vara att man kan ringa in till programmet. Dessa personers tankar och synpunkter skulle bli ämnet för dagen.

– Är inte detta en alldeles utmärkt idé? Det blir ju ett ganska fritt program där man troligen får skjuta från höften en hel del. Som programledare får man vara på tå, men jag tror att det skulle bli bra.

– Musiken som skulle vara med i det programmet skulle självklart bli ganska varierad då jag som sagt är en allätare av musik. Jag lyssnar först och främst på texterna i sånger, men måste erkänna att jag är väldigt svag för stråkinstrument och härliga gitarrsolon. Musiken är oerhört viktig för mig, den gör att man minns händelser, och får mig att må bra.

Vad vill du helst förmedla för känsla i ditt program?

– I mitt eftermiddagsprogram så har jag varit för allvarlig, tror jag. Utmaningen för min del ligger i att jag lätt blir engagerad och brinner för saker. Då blir det lätt en lite för allvarlig ton. Jag arbetar på att försöka hitta en lite gladare ton. Man behöver hitta allt det som är positivt och bra i samhället. När jag letar efter inspiration till programmen kan det vara en utmaning att hitta positiva nyheter, då vi fullkomligen dränks i elände. Vi behöver vända trenden och tankesättet lite. Visst finns det massor med elände, men det är jätteviktigt att vi pausar lite från det känner jag.

Maria Olsen

Avatar

Nöjesfabriken, Karlstad
Lördag 2 mars

Emil Ernebro

Ridå, Göteborg
Lördag 2 mars

John Mayall

Pustervik, Göteborg
Måndag 4 mars

**Mannfred Mann's
Earth Band**

Konserthuset, Göteborg
Onsdag 6 mars

Dare

Scandinavium Göteborg
Torsdag 7 mars

Jill Johnson

Nöjesfabriken, Karlstad
Lördag 23 mars

Cordovas

Oceanen, Göteborg
Tisdag 26 mars

Anders F Rönnblom

Nefertiti, Göteborg
Onsdag 27 mars

Smokie

CCC, Karlstad
Lördag 30 mars

Les Big Bird

Nöjesfabriken, Karlstad
Fredag 19 april

Mike & The Mechanis

Pustervik Göteborg
Fredag 26 april

Elton John

Scandinavium, Göteborg
Söndag 19 maj

Rich Harper

Kulturmagasinet, Åmål
Lördag 1 juni

Mark Knopfler

Scandinavium, Göteborg
Onsdag 12 juni

**Thorbjörn Risager
& Emil Balsgaard Duo**

Ester, Kungsbacka
Torsdag 13 juni

Bob Dylan

Scandinavium, Göteborg
Fredag 28 juni

Men At Work

Pustervik, Göteborg
Fredag 28 juni

Packmopedsturnén

Kulturmagasinet, Åmål
Lördag 6 juli

John Fogerty

Liseberg, Göteborg
Onsdag 10 juli

Ulf Lundell

Trädgårn, Göteborg
Onsdag 12 juli

The Delines The Imperial

(Border)
Underbart mjuk americana där The Delines blandar country och soul på ett tilltalande sätt. Att lägga på albumet på skivtallriken och luta sig tillbaka i soffan och njuta av tonerna känns lika behagligt som att vira in sig i en varm och go filt när det är riktigt kallt ute och den riktiga värmen inte infinner sig i rummet.

Amy Boone sjunger så oändligt vackert och Willy Vlautin är en mästare till låtskrivare. En stark kombination, dessutom snyggt musicerat och inte överproducerat.

För alla älskare av americana är detta ett album som jag varmt rekommenderar.

Bruce Springsteen Springsteen on Broadway

(Sony)
Det går väl inte att sticka under stol med att Bruce Springsteen tillhör mina favoritartister. Visst har det funnits album jag inte kunnat ta till mig, men det handlar om ett par stycken.

Detta album med låtar och mellan-snack från konserterna på Broadway har en del riktiga guldkorn. Jag tillhör dem som alltid gillat "Tunnel of love" så det var extra roligt att höra avskalade versioner av "Tougher than the rest" som är en av mina absoluta favoritlåtar med Springsteen och "Brilliant disguise" som också är en fantastisk låt.

Det vore fel att påstå att det finns någon låt som inte håller på detta album, men onekligen är det så att en del ligger närmare hjärtat.

"Dancing in the dark" och "My hometown" är två andra favoriter. För oss som redan är frälsta är detta album givetvis ett måste, för dig som kanske inte hittat fram till Springsteen ännu är det en bra inkörsport där du dessutom får flera spännande och fina introduktioner till låtarna på albumet.

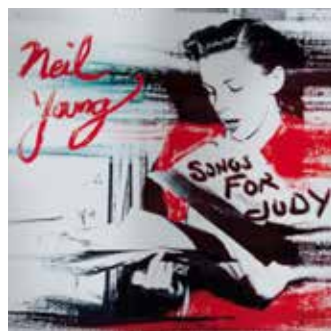
Rival Sons Feral Roots

(Atlantic Records)
Ljudbilden är inte särskilt överraskande på Rival Sons nya album, bluesig rock med härliga riff, som det brukar vara.

Det är emellertid inte något negativt i mina ögon, åtminstone inte i detta fall. "Feral Roots" är ett album som växer för varje genomlyssning. Det är på inget sätt banbrytande, men det behöver det heller inte vara om hantverket är väl utfört, vilket är fallet här.

Scott Holidays tunga riff är som en mjuk, varm och go pålskrage runt halsen i den svenska vinterkylan. Bland de personliga favoriterna på albumet är "Do your worst", den något lugnare titellåten "Feral Roots" samt blytunga "Back in the woods".

Ett riktigt bra bluesrockalbum som fått mycket speltid sedan det släpptes.

Neil Young Songs for Judy

(Reprise)
Neil Young har under många år varit en favorit. På "Songs for Judy" plockar han fram ett antal gamla godingar. Men när konserterna ägde rum, hösten 1976, var det flera av

låtarna som inte fanns utgivna, och i några fall skulle det dröja många år innan de hamnade på något album. En av dessa låtar var "Too far gone" som första gången fanns med på Youngs album "Freedom" från 1989.

En av mina personliga favoriter bland Youngs låtar är "Heart of gold", så genialt enkelt och ändå så gripande. "After the goldrush" och "Tell me why" är två klockrena låtar från sina tidiga album som Young verkligen gör rättvisa ensam med sin akustiska gitarr.

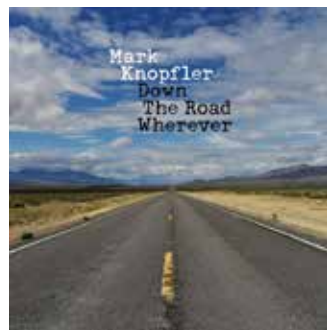
Versionerna av "Harvest" och "The needle and the damage done" är två andra klassiker som finns med tillsammans med "Human Highway", som var tänkt att vara med på ett album med Crosby, Stills, Nash, and Young, som aldrig blev av.

"Songs for Judy" är ett fantastiskt live album från Neil Young när han var som bäst.

Electric Boys The Ghost Ward Diaries

(Mighty Music/Sound Pollution)
När det handlar om Electric Boys vet man vad man får. Rock för hela slanten med ett stänk av funk här och där, ganska tungt, ofta väldigt medryckande. Det är inte bandets starkaste album. Det finns några låtar som känns som ordentlig utfyllnad, men det finns också ett antal riktigt bra låtar. En av dessa är "One of the fallen angels", "Gone gone gone" en annan. Trots allt ett bra rockalbum värt att ge en chans.

Mark Knopfler
Down the road wherever
(Virgin EMI/Universal)
Jag älskade de tidiga albumen med

Dire Straits, och även "Brothers in arms", ett kompetent band som verkligen kunde sin sak.

Men faktum är att jag tycker ännu bättre om Mark Knopflers soloalbum och "Down the road wherever" är inget undantag. Lite lagom tillbakalutat med glimten i ögat.

En av de saker som gör albumet så lockande och tilltalande är att Mark Knopfler inte bryr sig om att han blandar olika musikstilar på albumet. Han gör låtar han gillar, och det smittar av sig. En salig blandning, mer på gott än ont.

Imagine Dragons Origins

(Polydor/Universal)
Första låten jag hörde från albumet var "West coast" som fastnade direkt. "Believer", "Whatever it takes" och "Real life" är andra låtar jag gärna lyssnar på upprepade gånger. Samtidigt är det lite synd att bara plocka några guldkorn, detta album är värt med än så. Lägg skivan på din grammfon, ta med dig en kopp te och slå dig ner i soffan och njut.

The Lemonheads Varshons 2

(Fire/Border)
Evan Dando och hans Lemonheads gör återigen en coverplatta tio år efter att "Varshons". Jag har några favoriter på albumet. John Prines "Speed of the sound of loneliness" och The Eagles "Take it easy" är två av dem. Några av låtarna kräver mer lyssning, men växer varje gång man hör dem. Albumet känns ok men hur man än vänder och vrider på det så är det en coverplatta.

Från Mallorca till Duse via Sandbacken och Bosön

I slutet av 70-talet skulle Putte Grötting utbilda sig för att bli reseledare och detta skulle ske på Mallorca. Vad som gick fel (eller rätt i mina ögon) är dolt i dunkel men det ryktas att han tappade bort ett resesällskap och efter två veckor fick han sparken från resebolaget.

Under de två veckor som han trots allt tillbringade där, så fick han kontakt med en man på stranden som hade ett sofistikerat sätt att beställa alkoholhaltiga drycker. Lyfte mannen en grön flagga kom barpersonalen med en gin & tonic och höjde han en röd flagga så kom de med gin & lime. Detta imponerade starkt på en drygt 20 år gammal Sjöflektpöjk.

Det visade sig också att mannen hyrde ut vindsurfing-brädor på stranden och Putte fick gratis testa brädorna, en för honom ny aktivitet, mot att hjälpa mannen lite då och då. Inte kunde man väl ana att detta blev startskottet till vad som skulle bli en av Sjöflekts största idrottsföreningar i början av 1980-talet, Sjöflets Vindsurfingklubb.

1981 var en sommar, som om den inte var lika fin som den vi hade 2018, så var det bra nära i alla fall. Min blåa Amazon gick mer eller mindre varje dag till Duse udde för sol och bad. Vi var många som samlades där och smeknamnet på vårt gäng blev "Hemskegänget". Jag är osäker på varför det blev just det namnet, för vi var inga huliganer på något vis. Jag tror det var för att någon tyckte att vi var

hemska många som umgicks överallt, inte bara på Duse.

I alla fall, väl hemma i Sverige köpte Putte fem(!) brädor, och för hans del började träningen vid Sandbackens badplats vid Byälven, tre kilometer norr om Sjöflet. Han ville inte visa upp sig offentligt innan han kunde hantera brädan något så när. Men så småningom dök även Putte upp med sin bräda och intresset bland oss andra tog fart.

Många dråpliga försök att hantera brädan fick man se och den genomgående känslan var att man inte vågade testa om det blåste för mycket, men ju mindre det blåste desto svårare var det att hålla balansen på vindsurfingbrädan. Framför allt var man rädd för att driva iväg. (Scenen med Lasse Åberg i "SOS Sällskapsresan" förstår jag mycket väl.)

Så småningom hade flera av oss i gänget skaffat brädor och vi flyttade in till sandstranden vid Duse camping. Där, en bit ut från strandkanten, fanns ett så kallat hajnät som indikerade att här blir det djupare. För oss var detta nät perfekt i vår upplärning. Vi slapp att oavsiktligt driva ut till Kvinnholmen eller över till Agotsberg, nätet stoppade oss.

Mer och mer tid spenderades ute vid Duse och på brädorna, intresset var stort. Övning ger ju färdighet och när man för första gången tog sig runt Kvinnholmen, avsiktligt, så var man jätligt stolt och glad. (Kvinnholmen är ön som finns strax utanför Duse Udde)

Det var under sommaren 1981 som tanken om att starta en klubb dök upp, och i september hölls det första års-

mötet. Björn Allgurén blev klubbens första ordförande. Engagemanget var oerhört stort från gammal till ung. Det fanns ett driv i föreningen som många idag skulle önska att de hade i sina föreningar. Man gjorde allt för att få uppmärksamhet och utrymme i lokalpressen (Säffle Tidningen). Det anordnades tävlingar med mera. Hade klubben inte uppmärksammats i tidningen på någon vecka så kunde man ju alltid (några) surfa i älven, under bron i centrala Säffle för att få uppmärksamhet. Surfa i totemask på julafton var också ett sätt att synas.

1983 arrangerades Sämål Race. Som namnet antyder skulle man segla från Säffle (Duse) till Åmål. Ett 30-tal brädseglare ställde upp, bland annat undertecknad. Det som var annorlunda med tävlingen var att vi hade starten på land, en så kallad Le Mans-start. Man fick springa fram till brädorna som låg i strandkanten och dra iväg. Väl ute på vattnet så var det en lätt slör (vinden snett bakifrån) och jag tog ledningen. När vi väl kom ut på lite mer öppet vatten så ändrade sig vindriktningen till motvind så vi var tvungna att kryssa oss hela vägen till Åmål. På grund av ändrad vindriktning tappade jag ledningen. Den ena efter den andra seglade om mig. När jag till slut kom i mål och drog upp brädan på land såg jag varför jag kom näst sist. Centerbordet var i uppfällt läge och det skall det inte vara när man kryssar sig fram i vattnet. Men jag kom fram! Hur nöjd och trött som helst.

Min gamla gymnastiklärare på Tegnér, Göran Eriksson, var också en av medlemmarna i klubben och han brann för orientering. Detta intresse tog han med in i Säffle Vindsurfingklubb och skapade en ny tävlingsform inom sporten, nämligen vindsurfingorientering. Man fick segla fram till kontrollerna, som låg i närheten av vattnet, hoppa iland och stämpla. Tror också att några sjömärken utanför Duse blev dekorerade med orange/vita kontroller.

1982/83 var medlemsantalet uppemot 500. En av de största föreningarna i Säffle, om inte den största. Många var sätten som hittades på för att dra in pengar till klubben. Man sålde medlemskort när det var disco på hotellet. En bra kväll kunde man sälja 30-40 medlemskort. Man var delaktiga i Björkmans tivoli någon säsong på Säfflemarten. De ansvariga för tivolit var så nöjda ett de frågade om klubben kunde följa med till Arvikamartén också.

Allt som kunde ge pengar till klubben prövades, inget gnäll från medlemmarna, de som kunde ställde upp.

En klubbstuga med tillhörande brädförvaring byggdes på ideell basis. Städa hela Duse var ett åtagande som genererade pengar. De mer etablerade idrottsföreningarna i Säffle var nog lite oroliga att vindsurfingklubben skulle locka över allt fler från deras föreningar.

För att bli sedd som en seriös idrottsförening och kunna uppbringa ekonomiskt stöd och för att kunna ta hand om alla intresserade som dök upp, så skickades Putte Grötting

Puttes brädor lastas av på Duse inför en träning.

Foto: Terje Olsen

och Dan Halvardsson till att gå en instruktörsutbildning på Bosön. Per Gååste och Torbjörn Jonsson tog ansvar som ledare för några träningsgrupper. Man införskaffade också en simulator som innebar att man kunde testa vindsurfing på land, utan att bli blöt eller driva iväg. Säfte kommun tillhandahöll en eka med motor som klubben kunde använda gratis mot att man körde lite "Baywatch-bevakning" när vi ändå var därute, hålla koll på badgäster som tog sig utanför haj nätet.

Klubben var en bland de första i Sverige och när intresset

tog fart på riksnivå så var Säfte Vindsurfingklubb en välkänd förening. I mitten på 1980-talet kom så också frågan om klubben kunde ta hand om träningslägret för elit-juniörerna i Sverige och svaret blev naturligtvis ja. Det blev juniorläger två år i rad ute på Duse. Beviset för att organisationen fungerade i klubben var när de blev tillfrågade om att arrangera junior-SM i vindsurfing. Svaret blev naturligtvis ja än en gång.

Flera duktiga seglare var med på träningslägren och på mästerskapet. En av de mest framgångsrika var Jonas Da-

Badpojkar i olika nyanser på Duse.

Foto: Okänd

Ronny Kihlander hämtades in till Duse av Jan Nygren..

Foto: Terje Olsen

vidsson från Karlstad som blev en världsseglare. Han blev också känd för Davidsson-brädan som han konstruerade. Den brädan var en hårsman från att bli utsedd till den officiella brädan vid OS 1988 i Seoul. Sitt senaste SM-guld tog han 2015, 31 år efter sitt första.

Klubben hade också egna stora framgångar i Sverige med två svenska juniormästare, Kajsa Eriksson och Helen Halvardsson. Utöver dessa två var det flera som var i sverige-eliten på juniorsidan.

Allt eftersom åren gick så blev jobb och familj viktigare

än Sjöfalle Vindsurfingklubb och det fanns inte några naturliga arvtagare till att leda klubben och 1995 lades klubben ned och klubbstugan skänktes till Sjöfalle kommun.

Nästa idé som Putte och Per sitter och funderar på nu, är Kite-surfing och det skulle inte förvåna mig om man kommer se någon av dessa två herrar komma flygande förbi ute vid Duse klippbad.

Kuriosa: Bubas orkester är uppstånden i samband med en vanlig after-surf efter en dag på Duse.

Terje Olsen

Dan Halvardsson försöker sig på en head-dip 1981. Något år senare år senare startade han sin vindsurfingbutik Head-Dip.

Foto: Terje Olsen

Helen Halvardsson blev svensk mästare i vindsurfing

1983 var året då Helen Halvardsson blev konfirmerad och det var då hennes storebror, Dan, gav henne den perfekta konfirmationspresenten: en halv (?) vindsurfingbräda, en Dufour Wing.

Ja, hon fick en hel bräda naturligtvis men hon var tvungen att arbeta av den andra halvan som butiksbiträde i Dans vindsurfingaffär, med det mycket passande namnet Head-Dip. Hon fick 11 kronor i timmen och behövde jobba ganska mycket för att betala av sin del av presenten från brorsan.

Det var inte direkt någon rusning efter brädor eller tillbehör så det blev ganska långtråkigt för Helen. Till slut stängde hon butiken utan att storebror visste om det och åkte till Värmlandsbro för att jobba med sin pappa på Nybronäs (idag Moelven). Det var lite mer liv och rörelse där, men framförallt mycket bättre betalt.

Den sommaren var Helen och hennes kompis Annicka ofta ut vid Duse och surfade eller försökte lära sig i alla fall. Hajnätet som hindrade badgäster att simma ut i farleden, hindrade även Helen och hennes kompis från att driva iväg för långt ut med sina brädor. Tack vare detta nät så

fortsatte de att träna vindsurfing.

Första tävlingen som Helen ställde upp i var Sämål-race. Att segla mellan Duse och Åmål var liksom det stora testet. Arrangörerna hade satt en maxgräns på fyra timmar och efter den skulle man bli upplockad av följebåten. Helen klarade maxtiden med två minuter tillgodo! Hon kom sist i tävlingen och över timmen efter den som kom näst sist.

Helen fortsatte med träningen och fick hjälp av klubbens tränare Per Gååste och Torbjörn Jonsson.

Ungdomarna i klubben blev fler och fler, och något som var extra kul var att det var många tjejer som hade hittat sporten. De åkte på träningsläger, bland annat till Kempersvik tillsammans med en blivande profil inom svensk vindsurfing, Jonas Davidsson. En annan duktig surfare som också var med och samåkte till tävlingar och läger, var Per Boström från Åmål.

Övning ger färdighet sägs det ju och 1985 blev hon och ytterligare några ungdomar från Sjöförsäkringsklubben anmälda till RM (riksmästerskapet) som gick av stapeln i Abbeås i Skåne.

Det slutade med att Helen blev svensk mästare i vindsurfing i klassen för rundbottenad bräda och kompis

Annicka Karp-Willebrandt (Karlsson) blev tvåa

Ytterligare en tjej från klubben, Kajsa Eriksson, blev även hon svensk mästare. Att gå från en halv bräda i konfirmationspresent till att bli svensk mästare två år senare är anmärkningsvärt bra gjort.

Framgångarna fortsatte för Helen och hon deltog i flera tävlingar runt om i landet.

Stora tävlingar som hon ställde upp i var bland annat Krabbracet, som gick mellan Fjällbacka och Grebbestad. Hon deltog i Surfsport Cup, där Sveriges största vindsurfingtidning stod som arrangör.

1988 vann hon en cup som bestod i fem deltävlingar runt om i Sverige och i och med detta var hon kvalificerad för VM som avgjordes på Irland! Tyvärr tog hon beslutet att inte åka på VM.

Helen höll på med vindsurfing fram tills hon var 21 år. Andra intressen och studier tog vid.

Senast hon stod på en bräda var för tre, fyra år sen. Hon tror dock inte att hon kommer att börja med kite-surfing som Putte Grötting hotar med.

Terje Olsen

Annicka, Helen och Kajsa blir
inhämtade av Sven.
Foto: Putte Grötting/Torbjörn Jansson

ATT SKAKA AV LYCKA

Kärt barn har många namn sägs det. Jag gillar att fotografera skakisar eller dragare som de även kallas. Det här är en fotoform som inte var så vanlig förr, men som har vuxit fram på senare år. Den har skapat sig en egen genre.

Att fotografera på detta sätt ger mig massor med energi, och om jag under någon fototur tappar lusten att ta bilder, så får denna teknik igång mig direkt. Anledningen till att den ger mig så mycket energi tror jag är att själva sättet att fotografera blir så kravlöst. De ena bilden blir inte den andra lik, vad kan bli mer kravlöst än detta och spännande också för den delen?

Om man skulle göra en statistisk undersökning på dessa bilder, så skulle jag tro att naturbilderna hör till 90 % av dessa. Och av dessa 90 skulle jag tro att skakisar på trädbilder har en väldigt hög andel. Jag tror att det är så de flesta börjar sin skakiskarriär, eftersom det ofta blir väldigt bra resultat på dessa. Jag själv hörde till dem.

Men min allra första dragare har faktiskt en helt

annan historia. Det var en Valborgsmässoafton i Åmål för några år sedan. Vi hade bestämt oss för att fotografera fyrverkerierna som skulle gå av stapeln denna dag. Jag hade en klar tanke över var jag skulle stå, och vilken sorts bild jag ville ta. Vår granne bjöd in oss på en bit mat, och vi hade en kanontrevlig kväll. Så mysig att vi glömde bort klockan. Helt plötsligt fick vi se vad klockan var. Nej! Vi hinner inte! En snabb löptur för att hämta kameran, springa med denna ner till Vänerns kant. På plats var vi förstas i senaste laget och skulle montera upp stativ, ställa in kameran och hinna ta bilder. Jag hann faktiskt ta en hel bild innan fyrverkeriet var slut.

I vredesmod fällde jag ihop stativet, och klämmer mig ordentligt i detta. Det var inte en stämningshöjare! Terje kommer mig till mötes, och frågar intet ont anande om jag fotat färdigt, och svaret han får är en mycket mörk blick. Han går några meter åt sidan, plockar fram sin kamera och börjar snurra runt lite. Jag stirrar surt någon minut på honom, och känner att jag ändå blir lite sugen på att härma honom lite. Plockar slutligen upp min kamera, börjar själv att snurra runt med den.

Efter fyra försök ser jag att jag har en kanonbild på min skärm! Ler, blir lite glad igen – och nu stoppar jag ner min utrustning för kvällen. Glad och nöjd! Denna bild skickade jag sedan in till en tidning, som efter en kort tid lade den i sitt galleri för sina bästa bilder. Så det blev faktiskt en bra Valborgsmässoafton i alla fall!

Intentional camera movement, som det så fint heter är en egen genre inom fotografien. Den har växt fram i takt med att den digitala fotografien slog igenom. Vad som händer rent praktiskt är att man rör kameran under tiden man tar bilden. Charmen med detta är helt klart att ingen bild blir den andra lik. Å andra sidan är det otroligt många foton som åker i papperskorgen.

Här kommer lite rent fototeknisk information. Det går säkert att ta dessa bilder med en mobil, men jag skulle ändå rekommendera en kamera. Det behöver inte vara någon avancerad sådan, huvudsaken är att du kan manövrera den manuellt. Du behöver nämligen en längre slutartid på kameran, annars går det inte att ta bilden. Man hinner helt enkelt inte att röra kameran under tiden man tar bilden annars. Inställningarna jag använder varierar. I början var det lite trial and error tills dess att jag hittade något som fungerade.

Generellt kan man säga att man får ha ett mindre bländarvärde, exempelvis runt 16 (och kanske dra sig upp mot bländare 22) Slutartiden? Mina bilder brukar bli som bäst om jag ligger runt 1/5 sekund. Men det kan som sagt variera på grund av väderförhållanden.

Har du hittat dina inställningar så är det bara att köra på sedan. Skaka kameran, rör den i sidled, rör den lodrätt – den tuffe kan säkert hitta andra sätt att röra sin kamera på. Det är egentligen bara att skaka på. Och glöm inte att ha kul under tiden!

Maria Olsen

Vänstra sidan uppifrån och ned.

*På vägen mellan Säffle och
Åmål kan man hitta motiv
av skiftande natur.*

Ta med kameran på tåget.

*Även våren är en härligt
tid att skaka till det.*

*Så här ser en
Valborgsmässoafton
ut i Åmål.*

Foto: Maria Olsen

*För att utmana dig själv kanske
du själv kan vara med på bild?*

Foto: Maria Olsen

John Bonham, Jimmy Page, John-Paul Jones och Robert Plant i Led Zeppelin såg Christer Nilsson på Göteborgs Konserthus onsdagen den 25 februari 1970.

Foto: Christer Nilsson

Christer

hamnade mitt i den stora rockexplosionen i slutet av 1960-talet

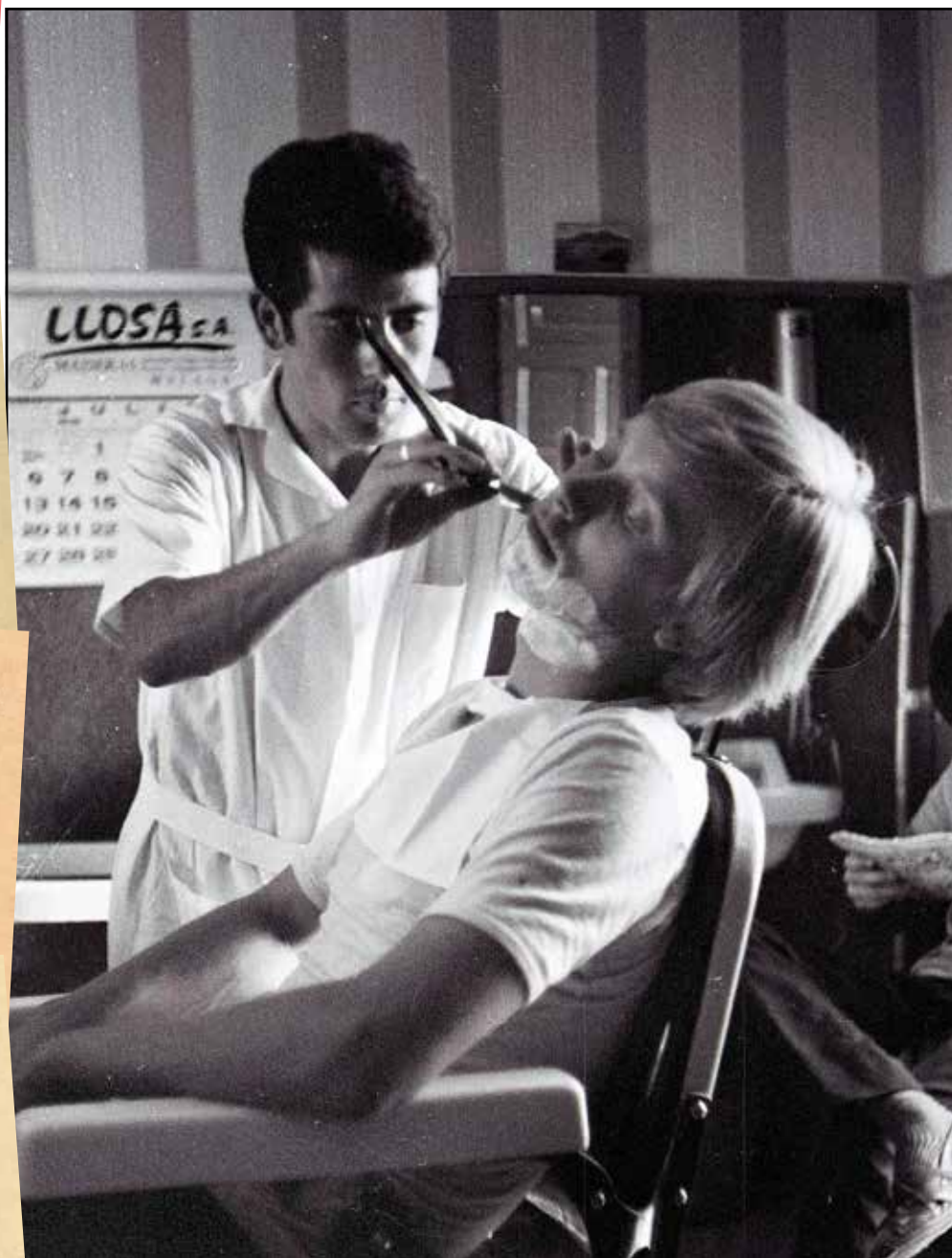
Intresset för musik hade funnits redan i unga år, men det var när Christer Nilsson träffade Nils Lönnsjö 1963 som det tog fart på allvar.

– Det blev blues, rock, brudar och fest för hela slanten. Det kom så mycket bra rockmusik under 1960-talsvågen så det slog omkull en. Det gick inte en dag utan att vi upptäckte någon ny artist.

En oas när det gällde att hitta ny spännande musik från England och USA var Runes Skivbar på Kungsgatan hemma i Göteborg. Skivbaren låg i närheten av där Nacksvingsstudion ligger idag.

I samma veva öppnades det också flera klubbar i Göteborg som bjöd på mycket av den nya musiken. Livescenen var också fantastisk på den tiden. Det spelade hela tiden världsartister på Cirkus-Teatern, Konserthuset, Konserthallen, Mässhallen och liknande ställen. Någon gång blev det också utflykter till

Hos Barberaren i Sevilla... eller ja, hos en barberare i Spanien i alla fall. Christer Nilsson blir av med reseskägget. Barberaren ville även klippa av Christers långa hår, men där var det stopp.

Foto: Stig Kolberg

Stockholm, Malmö och Köpenhamn. En av resorna till Malmö minns Christer med ett varmt hjärta.

– Vi trängde in oss fem killar i en gammal Ford Anglia. Målet var Malmö och Malmö FFs stadion där en konsert med The King of Soul – James Brown väntade.

Men på den tiden kunde en sådan resa vara lite av en strapats, och det gick inte särskilt fort heller.

– Det var precis att vi tog oss över Hallandsåsen. Vi gjorde inte många kilometer i timmen när vi kämpade oss över krönet, men sedan var det nerför.

Men resan var väl värd att göra. Christer har än i dag starka minnen av konserten med James Brown's Big Band med gogo-dansare och kör.

– Det var en fantastisk show. Vilken musik, för att inte tala om gogo-dansarna, vi hade aldrig sett något liknande.

Många av konserterna förevigades också med Christers kamera.

Så du införskaffade kameran för att fota musiken?

– Nej, nej, nej. Jag hade en kompis som hade en kamera och för det mesta bar med sig sin kameraväska, och jag lade märke till att han alltid hade lätt att få brudar, så det var för brudarnas skull jag köpte kameran.

Funkade det?

– Det kan du ge dig på, säger Christer och ler lite underfundigt. Men det är klart att kameran fick följa med på många konserter, på den tiden var det inte lika vanligt att det var fotoförbud på konserterna. Jag kommer ihåg att andra gången vi var på Rolling Stones var det fotoförbud, annars var det för det mesta fritt fram.

Kameran var en Praktica med ett standardobjektiv, ett

Kent Stocking och Christer Nilsson på tåget på väg till Malmö.

Foto: Thomas Andersson

*Christer Nilsson
med sin gitarr
hemma hos en kompis.*

Foto: Tomas Odal Lundström

tele- och ett vidvinkelobjektiv. Kameran behöll Christer en bra bit in på 2010-talet då den byttes mot en digitalkamera.

En kompis till Christer hade ett litet eget mörkrum.

– Det var spännande att se bilderna komma till liv i framkallningsbadet.

Nu var det inte bara brudar och artister som hamnade på bild.

– Jag och en kompis tog tåget runt i Spanien en sommar. Då fanns det inte något som kallades för tåggluffa, men det var väl i princip det vi gjorde. Vi hade en fantastisk sommar och vi gillade verkligen Spanien. Jag gick gärna in hos frisörer och lät dem raka bort mitt skägg, de ville ju givetvis också klippa av mitt långa hår, men det var aldrig aktuellt, skrattar Christer.

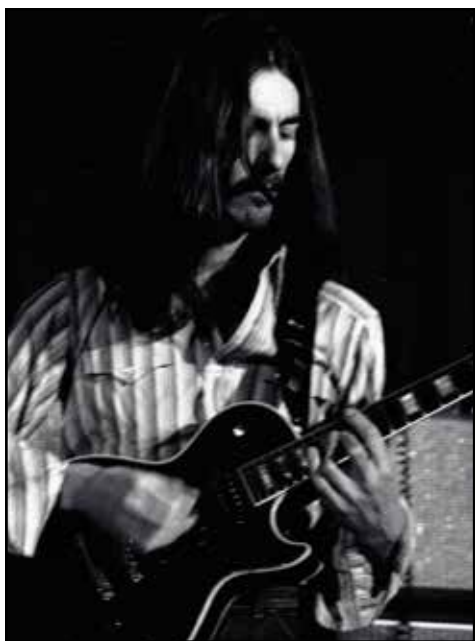
Listan på stora band som gästade Göteborg och de andra

stora nordiska städerna var ganska lång och på många av dem var Christer en i publiken.

Konserthuset i Göteborg blev under några år som ett andra hem. Där såg och hörde Christer och hans kompisar band som Steppenwolf, Family, Iron Butterfly, Yes, Jethro Tull, Deep Purple, Eric Clapton, Delaney Bonnie & Friends, George Harrison, Led Zeppelin, John Mayall och Pink Floyd, bland många andra.

Konserthallen vid Liseberg hade också mängder av bra artister. Där bevistades Cat Stevens, Jimi Hendrix Experience, Manfred Mann, Mothers of Invention, Geno Washington and his Ram Jam Band, John Mayall & The Bluesbreakers, BB King och Blood Sweat & Tears.

Cirkus-Teatern var inte långt efter när det gällde frekventa konsertbesök. Där såg Christer och vännerna artister som

George Harrison.

Foto: Christer Nilsson

Eric Clapton.

Foto: Christer Nilsson

Glen Cornick, Jethro Tull.

Foto: Christer Nilsson

John Mayall.

Foto: Christer Nilsson

Clive Bunker, Jethro Tull.

Ten Years After, Jimi Hendrix Experience, Joe Tex, Country Joe & The Fish, Fleetwood Mac, Spencer Davis Group, John Mayall & The Bluesbreakers, Arthur Conolly, Lee Dorsey, Sam & Dave och många fler.

På Kungliga Tennishallen i Stockholm såg de Herman's Hermits & The Hollies och The Rolling Stones. Det senare bandet såg de också på Mässhallen i Göteborg.

– Det var fantastiska tider för en musikälskare. Det fanns alltid någon bra och spännande artist att se och höra.

När Scandinavium blev konsertarena var Frank Zappa en av de givna artisterna att se där, men ibland var det de oplanerade konserterna som blev de bästa.

– Jag kommer ihåg att vi träffade Styrbjörn Colliander, som drev Que Club, efter en konsert. Han sade åt oss att skynda oss ned till klubben, han hade ett fantastiskt band

på scenen där samma kväll. Vi drog givetvis dit och fick uppleva en magisk konsert med Chicago som bara några månader före det släppt sitt debutalbum. En magisk kväll jag aldrig glömmer.

1970 var året då första och enda upplagan av The Festival of The Midnight Sun arrangerades i Mantorp. Över midsommarhelgen hade arrangörerna lockat med en lång lista artister som skulle komma och spela på vad som många kallade det svenska Woodstock.

För att festivalen skulle gå ihop hade arrangörerna behövt runt 50-60 000 besökare, men du räknade med 150-300 000 åskådare. Bara några veckor före festivalen påstod arrangörerna att det sålts runt 12 000 förköpsbiljetter, men det var nog så och så med sanningen i det påståendet. Den faktiska besöksiffran för hela festivalen

Foto: Christer Nilsson

slutade på runt 3 000 personer, vilket givetvis bidrog till att festivalen kraschade ekonomiskt och arrangörerna drog som en avlöning.

Fleetwood Mac och Creedence Clearwater Revival var några av de tilltänkta dragplåstren, men de nappade inte.

Flera band av de som var kontrakterade uteblev också av olika anledningar. Ett band hittade inte sin trummis, ett annat vägrade åka till Sverige eftersom biljetterna för resan inte var betalda. Canned Heat vägrade gå på scenen eftersom managern ville ha gaget i förskott. Till slut fick bandet och managern ägarhandlingarna till ett hus i Spanien som säkerhet, då gick de upp och spelade.

Av de band som förutom Canned Heat spelade fanns Chuck Berry, The Move, The Radna Krishna Tempe, Hawkwind, November, Mecki Mark Men, Cornelis Vreeswijk

& Made in Sweden, Magazine Story, Opus II, Dream Police och Blue Mink.

The Festival of The Midnight Sun blev ingen succé, tvärtom det anses av många vara den största fiaskot i svensk pophistoria. Av de 3 000 åskådare som trots allt löste biljett fanns Christer Nilsson och några av hans vänner.

– Succé eller inte, vi hade i alla fall väldigt trevligt på festivalen och hörde en hel del bra musik, säger Christer.

Med tiden tog arbetet allt mer tid och Christer bodde även utomlands under några år. Men än en gång var det Nils Lönnsjö som skulle leda in honom på en ny bana.

– Nils hade flyttat upp till Dalsland och Bocklarud med Margareta och barnen. Jag och Eva var uppe och hälsade på och blev förälskade i Dalsland och ett tag senare köpte

Blue Balls med Tommy Bollner, Christer Nilsson, Love Tholin, Lennart Skåån och Mark Tholin. Foto: Tony Berg

Bluesjam på LT-Musik i Åmål 1993. Kenny Brown, Mojo Buford, Dan Magnusson, Christer Nilsson, Bruce McDonald och Jimmy Östlund.

Foto: Tony Berg

vi hus i Bocklarud ett hyfsat långt stenkast från Nils och Margareta, där är vi kvar än idag.

Det gamla radarparet drog sedan igång Åmåls Bluesfest tillsammans och återigen fick musiken en stor del av livet.

– Men nu kom man artisterna in på livet på ett helt annat sätt genom att vi var med på turnéer samtidigt som en del av artisterna bodde hos oss. Så från de första åren med bluesfesten har jag många roliga minnen av artister som Mojo Buford, Magic Slim, R.L. Burnside, Lazy Lester, Lil' Jimmie Reed och många fler.

När det gäller själva bluesfesten är ett av de starkaste minnen en kväll på bluesterminalen sommaren 1995.

– Först såg jag Paul Lamb & The King Snakes och därefter Magic Slim & The Teardrops, det var ren magi. De två konserterna efter varandra sitter etsade i minnet än idag.

På frågan om vilka som är hans fem favoriter av alla artister han sett dröjer svaret.

– Det är nog Jimi Hendrix Experience, Cream, Pink Floyd, Led Zeppelin och Frank Zappa, men någon inbördes ordning där är det omöjligt att ge, men de är topp fem för mig.

När det gäller den egna karriären hade han tidigt ett band ihop med bland andra Nils Lönnsjö kallat Muzzy Group. På 1990-talet spelade han med banden Blue Balls och Tjatlax & The Raxy Baxy. 1993 blev det också en spelning tillsammans med legendaren Mojo Buford och Kenny Brown på LT-Musik i Åmål i samband med den andra upplagan av Åmåls Bluesfest.

Tony Berg

Ian Anderson i Jethro Tull med
sin tvärflöjt. Spelningen ägde
rum på Göteborgs Konserthus
onsdagen den 21 januari 1970
Foto: Christer Nilsson

375

Åmåls kommun fyllde 375 år 2018. Det blev ett år med en lång rad arrangemang. Vissa är årliga andra skapades enbart för jubileumet. Tilt Photogroup fick frågan av kommunen om gruppen kunde tänka sig att föreviga jubileumsåret på bild. Svaret blev ja, och nu kan gruppen titta tillbaka på ett intensivt men roligt år av fotograferande.

Åmål 375

I slutet av 2017 ställdes frågan till Tilt Photogroup om man kunde tänka sig att dokumentera jubileumsåret 2018. Syftet med dokumentationen var att Åmåls kommun hade för avsikt att ge ut en bok om året då Åmål som stad fyllde 375 år.

– Vi var inte svåra att övertala, självklart ställde vi upp på detta, säger Lena Landberg, en av medlemmarna i Tilt.

Texten i boken skulle Sten Lindström stå för. Det preliminära programmet gruppen fick i november 2017 innebar cirka 150 evenemang som behövde dokumenteras, alltså tre evenemang per vecka i snitt under 2018.

– Några evenemang hade en ljussättning som var otroligt svår att hantera, men vi lärde oss under året som gick, säger Maria Olsen.

Att "ta plats" som fotograf var också något som var svårt i början, men till slut fungerade även detta. Alla ansvariga arrangörer och artister var positiva till att Tilts fotografier dök upp och dokumenterade – med ett enda undantag. Det var konserten med

tenoren Richard Söderberg som vägrade att släppa in oss som fotografer. Det gick att ladda ner bilder från nätet, fick gruppens fotografer till svar. Vad tycker ni om det? Att det sedan fotades flitigt från konserten och lades ut på Facebook och Instagram verkade inte bekomma herr Söderberg.

1 april 2019 blir det en utställning i Kulturhuset med några av bilderna som Tilt Photogroup tagit under året, samt filmvisning (snuttar) från några av evenemangen som varit. Samtidigt är det releaseparty för boken om jubileumsåret. Den kommer att säljas på biblioteket under dagen den 1 april och sedan finns den till försäljning hos Åmåls bokhandel.

Planeringen för 375 årsfirandet började redan under hösten 2015 på

Åmåls kommun. Vad som skulle ske den 1 april (födelsedagen) var bland det första som började planeras. Old Ship Race var också ett evenemang som behövde lång tid för planering. Att Diggiloo skulle gästa Åmål blev klart först under hösten 2017.

Totalt blev det hela 206 evenemang som hanns med under Åmåls 375-årsfirande. Månaden maj var den mest intensiva med hela 27 event. När det gäller antalet besök låg augusti månad i topp med 28 400 besökare, tätt följd av juli med 22 705 besök.

Totalt antal besökare på Åmåls alla evenemang under jubileumsåret 2018 blev i runda tal cirka 96 000 besökare! Otroligt!

Terje Olsen

Hamnkalaset blev en stor publikfest.

Foto: Terje Olsen

Åmåls centrum från ovan i december 2018..

Foto: Terje Olsen

Föreställningen Fatta
gästade Åmål och Karlberg
under jubileumsåret.
Foto: Terje Olsen

Veteranbilsrallyt runt Åmål blev en succé.

Foto: Anders Nilsson

Invigningen av museet på Tollebol drog mycket folk.

Foto: Mikael Landberg

Augustifamiljen i Kulturmagasinet.

Foto: Maria Olsen

Musikskolans jubileumskonsert i Karlbergsteatern..

Foto: Lena Landberg

Kulturmagasinet
Hembygdsmuseet
Gårdstugan AB
Hantverkarmagasinet
PAK Cykelservice

Stadt har blivit ett riktigt hotell igen

1 april 2018 var en stor dag i Åmål. Staden fyllde 375 år och hade stort födelsedagskalas. Men det var också en stor dag i Lasse och Elisabeths Oravas liv. Det var den dagen de tog över Åmåls stadshotell. De gjorde det med buller och bång, då man samma dag man öppnar har en stor bankett för att fira födelsedagsbarnet. Födelsedagsmiddagen förlöpte hur bra som helst, och hotellet var fullbokat. Kan man egentligen få bättre start?

– Jag gjorde så gott jag kunde den kvällen, säger Lasse. Men jag tror faktiskt bara jag hämtade en lättöl, för jag visste ju inte riktigt var saker fanns.

Åmåls födelsedagsfirande har gjort att hotellet har haft mycket att göra.

– Man tror ju att ni i Åmål har det såhär hela tiden, säger Lasse.

Detta entreprenörspår bodde tidigare på Gotland. De är bekanta med hotellverksamhet då de jobbat med detta stor del av sitt liv, och nu är det vi i Åmål som får njuta av Lasse och Elisabeth.

Under detta premiärår har man testat lite olika saker, men det första de gjorde var att öppna upp hotellet.

– Vi är ju ändå här, som Lasse säger. Då kan vi ju lika gärna ha öppet. Åmålsborna har ju då möjlighet att när som helst komma in på en kopp kaffe, eller varför inte på ett glas vin?

Sju dagar i veckan är Hotellet tillgängligt för Åmålsborna. Under tisdag till torsdag har man öppet baren vid receptionen. Fredag till måndag är det Bakfickan vid innergården som huserar alla gäster.

– Snart kommer en skylt på plats, säger Lasse. Då kommer man ännu lättare att hitta till Bakfickan.

Man har gjort ett medvetet val med sin meny. Man serverar husmanskost, fast det finns även tillgång till á la carte. Lasse tror på kontinuitet. Att hålla i och hålla på. Fast de tror också på vikten av att kunna improvisera.

Men när träffas Lasse och Elisabeth själva? Och hur delar man upp arbetet?

– Som tur är är vi pigga vid olika tider på dygnet, säger Lasse och ler. Elisabeth är en morgonmänniska, och börjar ofta vid 05.30 på morgonen med frukosten. Själv börjar jag vid 12 och håller på en stund in på natten. Och mitt på dagen träffas vi ju.

Under hösten 2018 blev paret inbjudna till Uppered där Dalslands turist AB hade träff. Man visade de nominerade i kategorin för "Årets uppstickare".

– Helt plötsligt får jag se våra namn, säger Lasse. Jag skyndar mig upp med mobilen för att ta en bild, men hinner knappt ta ett kort innan de säger att vi vunnit kategorin! Otroligt kul. Vi hade inte en aning!

– Detta har faktiskt givit oss massor med bränsle i vårt fortsatta arbete!

– Lasse säger också att starten inte kunnat bli bättre. Åmålsguden måste ju ha varit med oss när århundradets värmebölja inträffar samma sommar som vi öppnar hotellet.

Vi Åmåliter har ryktet om oss att vara svårflörtade, och inte släppa nyinflyttade in på livet. Detta håller inte Lasse med om. Tvärtom.

– Vi har fått så mycket beröm att vi nästan blir generade. Men det är otroligt kul!

Jag frågar om det är någon speciell person som fastnat, och det är det. Lasse berättar om en 80-årig dam som tidigare arbetade som croupier på hotellet.

– Hon kom fram till mig och berättade att hon under arbetstid blev bjuden på drinkar av herrar som vistades på hotellet. Dessa gömde hon undan bakom gardinerna, och när kvällen var slut så sålde hon sedan dessa till personalen.

Under året som gått har man även fått ordentlig fart på dagens lunch. I regel får man ha två sittningar, då det kommer så många som 200 personer på lunchen.

– Har vi under 100 personer så känns det nästan som att vi misslyckats, säger Elisabeth.

Förutom Åmåls alla evenemang under Åmåls 375-årsfirande har man även hyrt ut festvåningen till födelsedagskalas.

– Man får sitt firande precis som man vill, säger paret!

Man har också under 2018 tecknat ett avtal med Åmålstravet.

– Tanken är att vi ska ha försäljning av mat och dryck till Åmålstravet under deras travdagar, men självklart också under resten av året. Lasse hoppas förstås att det tillkommer ännu mer evenemang.

Vad är planerna för 2019 då? För ingen tror väl att detta par saknar idéer?

Lokalerna kommer att få sig ett ansiktslyft. Man har börjat så smått med att måla om på Bakfickan. Här kommer man även att byta gardiner, och att se om man kan göra belysningen i lokalen lite fräschare.

Alldeles nyligen har man anställt en konferensvärdinna. Festlokalen rymmer många deltagare och är perfekt för föreläsningar och konferenser.

Lasse tittar på mig och frågar om jag vill följa med upp till den nyrenoverade terrassen.

– Vad tror du? Skulle det inte vara fräckt med en skybar här?

Jag håller med. Det vore urläckert!

När vi kommer ner till Bakfickan igen klämmer jag slutligen ur mig frågan jag värpt på under hela pratstunden. Har man arbetat hela livet i hotellbranschen kanske man har träffat på hotellnestorn himself – Petter Stordalen.

– Jepp, svarar Lasse. Det har jag. Och vet du – han är på riktigt

Jag förstår precis vad Lasse menar. Men jag vet två personer till som är på riktigt. Jag har precis haft ett möte med dom. Lasse och Elisabeth Orava.

Kort före vi gjorde detta nummer färdigt för utgivning fick vi också reda på att Lasse och Elisabeth även tar över Dalhall.

Motellet kommer att byta namn. Det nya namnet är inte klart ännu, men precis som Åmåls Stadshotell kommer även hotellet vid E45 att ingå i Sure Hotels.

Maria Olsen

Foto: Tony Berg, Maria Olsen. Terje Olsen

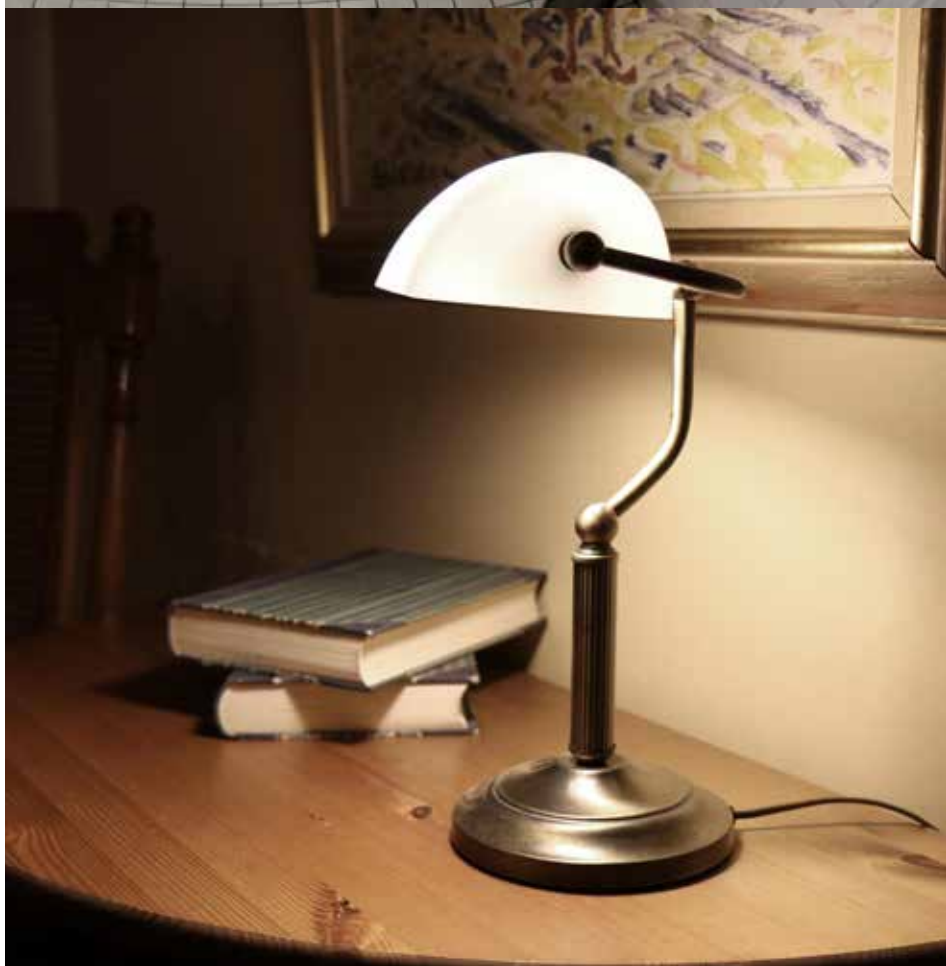
Fakta Stadshotell

Uppkomsten av Stadshotellen tog fart i slutet av 1800-talet. Största anledningen var Sveriges järnvägar. Man byggde ut dessa kraftigt, och behov av tillfälligt boende ökade snabbt.

Ofta byggde man till restauranger i anslutning till hotellet där det anordnades danser. Vem minns inte scenen i filmen "Repmånad" (1979), när man tar bondpermis, skriver Helikopter på lastbilen och sticker till Stadt för lite partaj? Den scenen är en klassiker om ni frågar mig!

I dagsläget finns det Stadshotell endast på ett 30-tal orter i Sverige. Åmåls stadshotell är ett av dessa.

På hotellet i Åmål har många bra artister uppträtt. Vad sägs om: Lili och Sussie, Sven-Ingvars, Tommy Nilsson, Tone Norum, Jack Wreejsviik för att nämna några. Och bland våra lokala kändisar har vi även både Saints och Hendix och en mängd andra dansband.

CONNY LARSSON

ETT LEVANDE LEXIKON ÖVER SVENSK PUNK

För Conny Larsson från Åmål föddes intresset för punk i månadsskiftet februari-mars 1977.

– Då ringde min kusin Peter från Stockholm och berättade ivrigt om en ny musikstil som kallades punkrock och där de som spelade och lyssnade på musiken ofta hade stubbat och färgat hår, säkerhetsnålar i kläderna som gärna var lite trasiga. Han spelade några låtar genom telefonen och även om man inte riktigt hörde allt så var det spännande. Det var en häftig grej när man bara var 14 år gammal, säger Conny.

Kort efter samtalet åkte Conny buss upp till släkten i Stockholm, och då inköptes de första punksinglarna till det som idag är en av Sveriges mest imponerande punksamlingar.

– Det blev singlar med The Clash, The Damned, Sex Pistols och The Stranglers, där föddes samlandet av punkmusik.

Vill man kan man ta sig ganska långt bakåt i tiden med punken men punken som vi känner den föddes i USA där band som The Stooges, The Ramones, New York Dolls och Blondie hade en del framgångar, men det var när punken fick fotfäste i England som det riktiga genombrottet kom. Då handlade det inte bara om musiken, kläderna, håret, säkerhetsnålarna och attityden gav punken ytterligare en dimension.

– Jag vill nog påstå att grejen med trasiga kläder, kort färgat hår och säkerhetsnålarna kom från Richard Hell som då spelade i bandet Television och senare i Richard Hell's Voivods.

När det gäller den svenska punken så släpptes det några singlar 1977. Banden Butter Utter, Rävjunk från Uppsala och Four Mandarins från Stockholm, var några av de band som var tidiga med att släppa singlar.

– I Four Mandarins spelade Janne Andersson, lillebror till Mona Sahlin. Det saknar väl egentligen betydelse i sammanhanget, men lite rolig fakta är det. Andra band

Svensk punkns heliga graal. Ebba Gröns debut "AntiRock" på bolaget. Idag värderas singeln till runt 8.000 kronor. Det gjordes 200 exemplar med svart omslag, sedan tog tonern slut och bandet tryckte ytterligare 300 exemplar i blått. En skiva som sällan dyker upp på marknaden.
Foto: Tony Berg

Dan Eliasson var betydligt bättre som punkare än rikspolischef. Bad Boo Band där Eliasson spelade bas gav 1979 ut singeln "Knulla i Bangkok" en eftertraktad platta bland samlare idag.
Foto: Tony Berg

The Pillisnorks nedan från 1980 var Thomas Di Levas debut som skivartist. Gjordes i två varianter, svart och clear, men de klara singlarna har med åren blivit missfärgade.
Foto: Tony Berg

som känns viktiga att nämna i sammanhanget är Madhouse, Homo Electrica och The Tapes, de var punkband, men de hade kanske riktigt hittat sin plats inom punken 1977.

1978 var det betydligt fler punkband som släppte skivor, men det var i stort fortfarande mest storstadsband som gav ut skivor, Ebba Grön släppte sin antirocksingel med låtarna "Profit" och "Ung och sänkt" på etiketten Efel.

– Det är en viktig singel, men det ska vara den med Efel, inte Mistlur som singeln gavs ut på senare. De första åren av den svenska punkvågen som pågick 1978-1982 var det mest storstadsbanden som gav ut skivor och fick uppmärksamhet även om det fanns undantag som exempelvis Kriminella Gitarrer från Klippan. 1980-1982 blev det fler och fler band i landsorten som gav ut skivor, givetvis fanns det undantag även här.

– Det tog lite tid för musiken att få sin spridning på den tiden, informationskanalerna var inte lika många och snabba på den tiden.

Conny Larsson må ha järnkoll på svensk punk, eller punk över huvudtaget, men det blev inte så många konserter i unga år.

– Nej tyvärr. Det fanns inte mycket punkkonserter i våra trakter, det var mestadels i storstäderna, och när man bara var 14 år gammal var det inte att tänka på att åka själv till Stockholm eller Göteborg för en punkkonsert.

Samlandet var heller inte helt lätt i början, det tog ett tag innan punken letade sig till de lokala skivbutikerna,

– Först letade man i skivbutikerna och därefter på olika skivbörsar. Sedan läste jag de olika fanzines som fanns. Där annonserade olika band om sina singlar eller lp-skivor. En singel kunde kosta 15 kronor plus porto, sedan dök den

Sex Pistols "Never mind the bollocks" är ett tacksamt album att samla på. Det finns en rad olika varianter av pressningar och utgåvor. Totalt har Conny Larsson runt 20 olika utgåvor av albumet. De tillhör inte de högst prioriterade objekten för honom, men dyker det upp en intressant variant han inte har, blir det ofta ett inköp.

Foto: Tony Berg

upp i posten några veckor senare, det var alltid lika spännande att lägga skivan på skivtallriken för första gången och invänta de första tonerna.

Att Conny Larsson har en imponerande samling punkskivor går inte att sticka under stol med. Själv menar han att det är svårt att jämföra olika samlingar.

– Jag har koncentrerat mig på punk från 1978 till 1982, sedan finns det de som bara har svensk punk, andra som valt ut vissa artister och så vidare, så på det sättet är det svårt att jämföra.

Idag är samlingen stor och imponerande, men det finns alltid utrymme för tillskott.

– Det finns några svenska singlar jag känner till som jag inte har och en del engelska och amerikanska i små upplagor. En sådan skiva kan gå på allt mellan 5.000-20.000 kronor. Jag kan mycket väl tänka mig att lägga

5.000 kronor på en singel – om det är rätt singel, säger Conny och ler.

Hur vet man att det är rätt singel?

– 40 års erfarenhet. När man är intresserad av något läser man mycket och lär sig. Måste erkänna att det finns en risk att det är lite nördnivå på samlandet emellanåt,

Nördnivå är kanske ett tufft ord, men visst finns det ett visst mått av hängivenhet, det kan jag skriva under på. För några år sedan stod jag och bläddrade bland singlarna på Knastret i Karlstad och fick syn på en singel med punkbandet Raketerna. Då kom jag att tänka på att Conny sagt att om jag hittar någon udda punkskiva så skulle jag ringa honom, så det gjorde jag.

– Jag har hittat en singel med Raketerna.

– Vilken?

– Det står "Raketernas första singel" på en remsa som

Tupp Jukks "Kåt katt i mars", TST:s "Väktarnas värld", Kriminella Gitarrers "Vårdad klädsel" och 57 Kez:s "Punks" är alla fyra singlar som är extremt svåra att få tag på och därigenom renderar ett högt pris. Skulle de komma ut på marknaden, och den som säljer vet vad det är för skivor, så får man vara beredd att lägga mellan 4 000-8 000 kronor per singel, ibland kan det dock bli högre om två samlare bjuder över varandra. I skrivande stund finns det ett ex av Kriminella Gitarrers singel ut till ett pris av 9 500 kronor.

Foto: Tony Berg

Asta Kasks "Kung & Fosterland" finns utngiven i en rad versioner. Tre versioner gavs ut av bolaget Pang 1982, de är de mest intressanta. Sedan finns det enrad utgåvor på bolaget Rosa Honung, men de renderar inte lika höga priser.

Foto: Tony Berg

klistrats på den, sedan har den ett nummer och är stämplat med texten "rekommenderas" och själva fodralet är av brun papp.

- OK, den har jag, men köp den!
- Men du har den ju?
- Ja, men de gjorde omslagen för hand så texten och stämpeln sitter inte på samma plats så alla omslag är unika!

Så den singeln fick följa med till Åmål. Ett annat exempel på hängivenhet är Bitch Boys singel "Hela mitt liv". Den finns i flera varianter med olika färger på vinylen. Officiellt finns det fem olika färger, Conny har nio olika färger,

- Nu när man har det mesta har det istället blivit roligt att jaga testpressningar, promotionex, signerade skivor och olika omslag. Jag har fått tag i några intressanta exemplar av Skabbs singel "Den ljuva ungdomen". Där har

jag en testpress, en röd vinyl med stort centrumhål, en svart vinyl med litet hål samt en svart vinyl med stort hål. Dessutom har jag även lyckats komma även en del signerade exemplar från olika band.

Samlandet har inte bara lett till en imponerande samling skivor och stor kunskap, det har också inneburit nya vänner med samma intressen. En av dem är Peter Kageland, som precis som Conny är en hängiven samlare och även författare av boken "Ny våg" som handlar om den svenska punkscenen.

- Vi lärde känna varandra när Peter ringde mig och ville ha lite hjälp med information om punkbandet Tre Man Stark från Åmål. Sedan dess har vi hållit kontakten.

Intresset för punk har inte bara varit som lyssnare och samlare. Under en period var Conny Larsson med i ett band som kallade sig Oppenheimers.

Skabbs singel "78" från just 1978 finns i några olika varianter. En med röd vinyl och stort centrumhål, en svart vinyl med litet hål och en svart vinyl med stort hål. Dessutom har Conny Larsson lyckats få tag på en av testpressningarna.

Foto: Tony Berg

Bitch Boys singel "Hela mitt liv" från 1979 finns utgiven i fem officiella varianter med olika färger på vinylen. Conny har nio!

Foto: Tony Berg

– Vi träffades och spelade lite, men det var aldrig någon seriös satsning, vi gjorde det för att ha roligt, men det dog ut ganska snabbt, säger Conny.

När det blir dags att lista sina tre favoritband inom den svenska punken slutar det med tre Stockholmsband. Grisen Skriker, Baiters och Bitch Boys, valet är snabbt och tveklöst. När det gäller utländska band finns det ett album Conny ofta återvänder till.

– Varje gång jag lyssnar på Sex Pistols "Never mind the bollocks" slår det mig hur fantastiskt bra albumet är. Det håller lika bra idag som när det släpptes. Ett annat album som jag gillat i en lång rad av år är "I'm stranded" med det australiensiska bandet The Saints.

Conny har även drivit en skivbutik på hobbybasis tillsammans med kompisen Claes Kihlberg. Kärt barn har många namn, men för det mesta kallade de butiken för

Red Rooster Vinyl. Där köpte de in och sålde begagnade vinylskivor, men även cd-skivor, böcker, filmer och serietidningar.

– Det handlade främst om vinylen för vår del, men vi tog in det mesta. Det var dessutom under en period när det var väldigt få som ville ha vinylskivor. Men det spelade ingen roll om vi inte sålde en skiva, för oss blev det lika mycket en social grej. Vi hade roligt tillsammans och hade även en hel del roliga kunder.

De drev butiken i runt tre år innan intresset rann ut i sanden och de bådas arbeten gjorde att det blev svårare att hålla öppet.

– Vi hade våra roliga stunder och ibland kan man kanske sakna det. Vi har pratat på att starta igen, men man ska ha tid till det också, så vi får se, avslutar Conny Larsson.

Tony Berg

TRE MAN STARK

ÅMÅLS PUNK-KUNGAR I BÖRJAN AV 1980-TALET

Tre Man Stark var ett punkband som såg dagens ljus på Karlbergsskolan hösten 1981. Efter ett intensivt år var det tack och adjö hösten 1982. Dessbättre resulterade den korta karriären i en singel som gör att eftervärlden kan få chansen att avnjuta bandet än idag, om man nu kan få tag i den. Singel är eftersökt bland samlare och kostar en del om man hittar ett ex som är till salu.

Den gemensamma nämnaren för de fyra medlemmarna i Tre Man Stark var att de var elever på Karlbergsskolan. Karl-Gustav Lindgren, Magnus Windhede och Peter Lagerlöf gick på Naturvetenskaplig linje och Lars Albinsson gick teknisk linje. De började spela tillsammans mest för skojs skull och gjorde sitt första scenframträdande i samband med Karlbergsskolans julshow 1981. Några månader senare

gjorde bandet sin första offentliga spelning på en rockbandsgala i Karlbergsskolans aula. Strax före spelningen hade Magnus Windhede skadat ena knät. Så Per Fjellström lånades in till den spelningen. Magnus var ändå med på scenen och spelade percussion. Lokaltidningen som var på plats uppmärksammade det faktum att Tre Man Stark hade två trummisar vilket inte var eller är helt vanligt. Men det var som sagt ett undantag.

Under den kommande tiden gjorde bandet en del spelningar, bland annat gästades musikföreningen Decibel i Dals Långed vid ett par tillfällen, även Vänersborg, Säffle, Baldersnäs, och givetvis Åmål förädrades med flera spelningar. Vid ett tillfälle fick Tre Man Stark även agera uppvärmare åt Björn Afzelius och hans band. Höjdpunkten på bandets korta karriär var i samband med en spelning på

Baldernäs sommaren 1982 då bandet spelade inför 2.000 besökare. Nu var kanske inte alla där för Tre Man Starks skull. Dan Hylander & Raj Montana Band och Tottas Blues-band spelade på samma festival, de två banden lockade nog också en del besökare till Baldernäs denna kväll. Efter spelningen var det rena rockstjärnelivet för killarna i Tre Man Stark som fick skriva autografer för första gången i sitt liv.

Musiken bandet spelade var en blandning av new wave och punk. Bland medlemmarnas stora influenser fanns band som U2 och The Jam samt svenska band som KSMB (Kurt Sunes med Berit) och Ebba Grön och den typen av band. En källa till inspiration var radioprogrammet "Ny våg" som sändes mellan 16.30 och 16.45 några vardagar varje vecka, alltså direkt före "Dagens eko". Programmet bröt ny mark för den svenska punk- och nya vågenrörelsen, något som inte alltid uppskattades av granskningsnämnden som slog ned på innehållet i texterna så fort den fick chansen.

Repertoaren bestod av lika stora delar covers som eget material. När det gällde coverlåtarna hämtades de ofta från ovan nämnda band. När det gäller det egna materialet var det Lars Albinsson som gjorde musiken och de tre andra som skrev texterna. Även deras kompis Göran Eriksson, mer känd som "Bullen" hjälpte till med texterna, han har även skrivit några av texterna på bandets singel.

Redan när bandet gjorde sin scendebut på julshowen 1981 föddes tankarna om att spela in en singel, det gjorde ju alla andra punkband på den tiden. I månadsskiftet april-maj 1982 hade de bokat tid i en studio i Snäcke några mil söder om Åmål. Pengarna hade de sparat från tidigare spelningar sedan bidrog med lemmarna själva med pengar för att förverkliga drömmen.

Producenten, som också ägde studion, tyckte att killarna var totalt hopplösa att ha att göra med. När de dessutom informerade honom om att det inspelade materialet skulle bli en singel trodde han att allt var ett dåligt skämt. Efter första dagens inspelningar var killarna inte riktigt nöjda med resultatet. Gitarren var för tam, trycket fanns inte där, de skyllde på producenten och dennes oförmåga att få fram det riktiga Tre Man Stark-soundet, han hade det nog inte lätt den stackars producenten.

Till den andra inspelningsdagen hade killarna tagit med en en singel med Grisen Skriker för att få producenten att inse hur de ville låta. Här kan man tala om kulturkrock, men producenten bet ihop och gjorde vad han kunde. Killarna i bandet tyckte att det blev bättre, men nådde ändå inte riktigt ända fram med gitarrljudet. Efter de båda inspelningsdagarna var både bandet och producenten överens om att de nog kommit så långt de kunde med de förutsättningar som fanns.

Producenten hade egentligen bara ett krav på killarna, att hans namn eller studio inte stod på på skivan, han var väl rädd om sitt rykte eller något sådant. Och så blev det, inget namn finns med på skivan, men det var 1982 och det är sedan länge preskiberat så det finns väl inget som

hindrar att producenten presenteras vid namn – Hans Bäckström.

När skivan väl var inspelad och skickad för pressning på Skandinaviska Grammofon i Åmål insåg killarna att de inte skulle hinna få skivan före skolavslutningen, något som var kritiskt för dem eftersom de alla gick tredje året och snart skulle ta studenten. Så för att säkra försäljningen tog killarna upp förhandsorder och lyckades sälja slut på hela upplagan utan att någon hört skivan. Här kan man snacka om lysande marknadsföring. Därefter fick de ägna en stor del av sommarlovet åt att leta rätt på de som förhandsbokat så att alla kunde få sin skiva. När sista skivan var såld hade faktiskt singeläventyret gått ihop ekonomiskt.

Efter sommaren 1982 skiljdes killarna åt då de gjorde lumpen på olika håll. De kunde inte repa längre och spelningar var hopplöst att boka in, men så kom det en förfrågan de nappade på. De bokades in att spela på ett drogfrött luciafirande på Medis i Säfte i december 1982. Lockade av rekordgaget på 800 kronor ställde bandet upp, det kom att bli Tre Man Starks sista spelning.

Övriga band på luciafirandet var Design från Stockholm som just då hade en hit med låten "Häftiga vänner" samt bandet Extra med bland andra Anne-Lie Rydén och Henryk Lipp. Det var mycket folk på Medis denna kväll, lite drygt 1.000 besökare som redan När Design inledde kvällen var omåttligt entusiastiska jublet överröstade stundtals musiken.

I logen bakom scenen satt fyra unga och kaxiga killar i Tre Man Stark och väntade på sin chans att visa vilket band som var kvällens bästa, nu blev det inte riktigt så. Ljudet var rena katastrofen, bandets musikstil var helt fel för den unga publiken där merparten var 13-15 år och dessutom spelade killarna fel. Inte riktigt vad de tänkt sig.

Efter 15 minuters spelande var området framför scenen och hela dansgolvet tomt. Så bandet gjorde sitt lidande så kort som möjligt. De avslutade giget, kvitterade ut gaget och drog innan Extas ens hade hunnit upp på scenen. När de fyra gick ut från Medborgarhuset i Säfte denna kväll var det sista gången Tre Man Stark var samlade.

Singeln är idag en raritet som samlare av svensk punk och rock från 1970- och 80-talen ger bra betalt för på skivmässor och internetauktioner. Med facit i hand kan man hålla med killarna som på skivetiketten skrev: Detta kändes helrätt.

Tony Berg

Ensam

Typ: Singel

Låtar: 1. Ensam (L Bizarre/Bullen), 2. Kerstin (L Bizarre/Matta/Bullen), 3. Gunnar (Död Amazon/Bosse H)

Inspelad: April-maj 1982 i Studio Voice Track, Snäcke Mellerud

Producent: Hans Bäckström

Tekniker: Hans Bäckström

Skivnummer: LA 8205

Utgiven: 1981

Skivbolag: Egen utgivning

Förtydligande: L Bizarre: Lars Albinsson, Bullen: Göran Eriksson, Matta: Mats Axelsson, Bosse H: Bosse Haglund.

- Jag letade efter en Ford med
en stor motor och manuell låda

Runt millennieskiftet ställde Pelle Andersson av sin Ford Torino Super Cobra Jet 1970. 2010 hade han renoverat färdigt sin bil som sedan rullade på Åmåls gator några år innan bilen blev påkörd, men i sommar är Pelles Torino tillbaka ute på vägarna igen – Det är inte lätt att hitta delar och när man hittar något man behöver kostar det ofta skjortan, säger Pelle Andersson.

Bilintresset föddes tidigt hos Pelle Anderssons. Det har alltid handlat om amerikanska muskelbilar.

– Nästan i alla fall, säger Pelle. En gång ägde jag en Chevrolet Impala 1962, men det är ju inget att skryta med.

Torinon har med åren blivit en riktig dyrgrip. Främsta anledningen är att det inte gjordes särskilt många bilar av just den här varianten 1970. Pelle Andersson var på jakt efter en amerikansk muskelbil när han tröttnat på sin Impala. Att det blev just en Ford Torino Super Cobra Jet var mer av en slump.

– Jag letade efter en Ford med stor motor och manuell låda då dök Torinon upp och jag kände att det var rätt bil.

Då, 1978, var det ingen om brydde sig om att det var en bil som var gjord i få exemplar, andra mer vanliga muskelbilar kostade ibland betydligt mer att köpa.

Bilen var i ganska bra skick så under de första tio åren gjorde han inte mycket mer än körde. När bilen köptes var den vit, men det kändes lite tamt för Pelle så under 1980-talet lackades bilen i en gnistrande lila metallic som kallades Maroon.

– På den tiden var det inte särskilt modernt med original. Det var inte tillåtet heller, för den delen. Då var reglerna mycket hårdare än idag, och det hjälpte inte att bilarna var originalutrustade. Det var bara att plocka av sådant som inte var tillåtet och ersätta med delar som polisen godkände.

Att han ändå hade köpt en udda bil började Pelle förstå när folk ringde och ville köpa bilen av honom, trots att han inte haft den ute på annons.

Ford Torino fanns i fyra olika varianter. Den allra snabbaste och starkaste kallades Boss och byggdes bara i några få exemplar. Inte ens en handfull rullade ut från Fords fabriker.

Något vanligare var Torinomodellen som Pelle har. Den tillverkades i totalt 2 375 exemplar och anses av många vara kungen bland muskelbilar. Idag tror de som har koll att det kan finnas lite drygt 200 Ford Torino 1970 kvar i drift runt om i världen.

Med de siffrorna i åtanke, förstår man att det kan vara svårt att hitta delar till bilen.

– Svårt är egentligen en underdrift. Det tog lång tid att hitta allt jag behövde. Jag ställde av bilen 2000 och började arbeta på allvar med renoveringen 2006.

Under de följande sex åren hade Pelle inte några större problem att hitta fritidssysselsättning.

Redan 1985 bestämde han sig för att bilen skulle renoveras till originalskick, och samtidigt började han leta efter de delar han saknade.

– Vissa delar har jag hittat själv på olika swap meets. Andra delar har kompisar hittat när de varit på bilträffar eller auktioner. Då ringer de och frågar om de ska handla. Det är bra kompisar det.

För att förstå ungefär hur svårt det kan vara att hitta delar berättar Pelle Andersson om sitt problem med framrutan.

När han plockade isär bilen tog han själv ur dörr- och sidorutorna, men bak- och framrutorna vågade han inte ta ut själv utan tog hjälp av ett glasmästeri. Bakrutan var inga problem eftersom den är härdad, däremot brukar gamla framrutor gå sönder om man försöker plocka ut dem, men killarna från glasmästeriet lyckades få ut den hel.

Efter ett tag insåg Pelle att han inte ville sätta in en repig gammal framruta om bilen i övrigt var i nyskick. Så jakten på framruta började. Men till slut fick han inse att det inte fanns någon ruta att få tag på. Torinomodellen var så ovanlig att inte ens Ford ville hålla med reservdelar. Då fick Pelle ett tips om ett finskt företag som gjorde specialrutor till en mängd klassiska, gamla bilar.

– När jag pratade med killen på företaget lät han inte särskilt positiv. Det fanns helt enkelt inga mallar till just den rutan men när han fick reda på att jag hade en hel ruta lät det annorlunda. Jag fick packa ner den och skicka den till Finland. Sedan gjöt de en form efter den rutan. Så nu sitter det en ny ruta på bilen och alla andra ägare av en Torino har nu möjlighet att byta ut vindrutan om de skulle behöva.

Lite på samma sätt har det varit med flera andra delar. Det får helt enkelt ta sin tid. Till slut brukar man hitta det den eftersökta delen. Om vindrutan var svår att få fram så är plåt och krom i stort sett omöjligt att komma över.

– Om någon Torinoägare har krockat kan det möjligtvis dyka upp lite delar på marknaden, men det händer inte ofta.

I samband med renoveringen valde Pelle att återställa bilen till sin originalfärg, gul med svart huv. Bilens hela framtoning andas muskler och snabbhet. Eftersom det handlar om ganska sällsynta bilar fanns det inte särskilt många att fråga om råd vid renoveringen.

– Men det finns några Torinoägare som jag har kontakt

med, bland andra en kille som heter Roy i Göteborg som har en Ford Torino Cobra GT 1970. Det var faktiskt han som ringde och ville köpa min bil en gång i tiden.

Att göra en så noggrann renovering som Pelle gjorde på sin Torino kostar både tid och pengar. När han var inne på sjätte året av renoveringen fick han fint besök i garaget. Tidigare Åmålsbon Per Blixt, som numer jobbar med att hålla Jay Lenos fordonssamling i toppskick i Los Angeles, klev in och granskade arbetet.

– När han tyckte att det såg bra ut fick jag ett fint bevis för att jag var på rätt väg. Per sade att han skulle komma tillbaka för att få en åktur när renoveringen var färdig, och det gjorde han.

Nu var det inte bara Per Blixt som var sugen på en åktur. Det blev emellertid inte så mycket av den varan för Pelle heller den sommaren då han fortfarande hade lite detalj-arbete kvar. Som väl är har Peller ytterligare en amerikanare i garaget, en Ford Mercury Cougar Cabriolet 1969, så lite åkande blev det i alla fall den sommaren.

Det Pelle missade sommaren 2010 tog han igen 2011 och de följande somrarna. Han var på en del träffar och fick mycket positiva kommentarer om bilen – med all rätt.

Det brukar bli en del träffar varje sommar, med någon av bilarna. Det är trevliga tillställningar som Pelle gillar, dels för att det finns mycket bilar, men också för alla likasinnade, allt prat om bilar och chansen att träffa gamla kompisar. Men det finns en krydda till med att åka på bilträffarna.

– Bara känslan att glida fram efter landsvägen med sidorutan nere och Tina Turner dundrandes ur stereon, det är sommar det, ler Pelle Andersson.

De senaste åren har det inte blivit så mycket bilåkande som Pelle hade velat.

– Jag har renoverat huset de senaste åren, så det har inte funnits tid, men nu är husrenovering till stora delar klar. Man blir väl aldrig helt klar med renoverandet när man har ett hus, men i sommar får huset stå tillbaka för bilåkandet.

Men det är inte hela sanningen. För tre år sedan blev hans Torino påkörd och bakskärmen behövde bytas. Men bara att

hitta en bakskärm tog ett och halvt år för firman som utfört reparationerna. Till slut hittade de en bakskärm på en auktionssida i USA. De lyckades köpa loss den innan auktionen gått ut, men det tog ändå ett tag innan den landade i Sverige,

– Det är nackdelen med att ha en sällsynt bil. För att man ska få tag på en reservdel som en bakskärm måste någon annan Torinoägare skrota sin bil och det händer inte så ofta. Sedan ska delen fraktas till Sverige, sådant det tar tid.

Och tid har det tagit, men skulle Pelle ha letat själv hade det tagit ännu längre tid att hitta delarna, då han inte har samma kontaktnät som verkstaden har.

– Till sommaren får jag tillbaka den och då ska det bli åka av igen. Det har jag sett fram emot under de åren bilen har varit på verkstad. Bland annat kommer det att bli ett besök på Fordträffen på Backamos lägerplats i juni, det är en trevlig träff, avslutar Pelle Andersson.

Tony Berg

Pelle Anderssons Ford Torino Super Cobra Jet 1970.

Foton: Tony Berg

Fakta

Bor: Åmål.

Arbetar: Väntar på pension

Bilar: Ford Torino Super Cobra Jet 1970, Ford Mercury Cougar 1969, Volvo V70 (bruksbil).

Tidigare bilar: Oldsmobile F85 1963, Ford Mustang Rally Pack 1965, Chevrolet Impala 1962.

I bilstereon: The Beach Boys och Creedence Clearwater Revival och Tina Turner.

Bilfilm: Bullitt med Steve McQueen.

Favoritmat: En amerikansk hamburgare.

Favoritdryck: Coca Cola.

Läser: Läser inte mycket längre men kollar mycket på internet, köper delar till både Torinon och Cougar.

Ford Torino: Tillverkades 1968-76 och fick sitt namn från den italienska staden Turin (Torino på italienska). Torinon var från början en vidareutveckling av Ford Fairlane. Faktum är att namnet Torino från början var tänkt för en annan Fordmodell, men den fick istället namnet Mustang. Noterbart är att namnet Torino från 1970 inte bara var vigd för Fords muskelbilar utan även användes på vanliga bruksbilar.

Ordlista

Swap meet: Loppmarknad där bil- och motorcykel-delar säljs, köpes eller byts.

Kromad armbåge: Ej att förväxla med sportbil. Den första "renodlade" muskelbilen anses vara 1964 års Pontiac GTO. Oljekrisen 1973 innebar slutet för dessa bensinslukares storhetstid. Nu har många av dem kommit tillbaka i moderniserade varianter, och inte fullt så bensintörstiga. Totalt finns det ett 30-tal modeller som klassas som muskelbilar däribland, Oldsmobile Cutlass 442, Chevrolet Chevelle SS, Dodge Charger, Ford Torino (GT & Cobra), Pontiac Le Mans och Judge, Plymouth Road Runner och Satellite med flera.

Cruising: Köra några vändor fram och tillbaka på stan.

Jänkare: Kommer från ordet yankee och är ett slanguttryck för amerikanare och amerikanska bilar. Används flitigt i raggarkretsar.

Paj: Ett ord med flera innebörder typ snus, trasig, bakfull, maträtt eller skinnjacka.

Raggarballe med svängdörr: Kokt varmkorv med bröd, välkänt uttryck i usa-bilskretsar.

Muskelbil (Muscle car): Ej att förväxla med sportbil. Den första "renodlade" muskelbilen anses vara 1964 års Pontiac GTO. Oljekrisen 1973 innebar slutet för dessa bensinslukares storhetstid. Nu har många av dem kommit tillbaka i moderniserade varianter, och inte fullt så bensintörstiga. Totalt finns det ett 30-tal modeller som klassas som muskelbilar däribland, Oldsmobile Cutlass 442, Chevrolet Chevelle SS, Dodge Charger, Ford Torino (GT & Cobra), Pontiac Le Mans och Judge, Plymouth Road Runner och Satellite med flera.

Ponnybilar (Pony cars): är mindre än muskelbilarna men kan vara bestyckade med samma motorer, typiska ponnybilar är Ford Mustang, Chevrolet Camaro och Challenger, Pontiac Firebird och Trans AM, Mercury Cougar samt Plymouth Barracuda flera.

Nya bekantskaper klara för Åmåls Bluesfest

Arbetet med att kontraktera artister till sommarens bluesfest i Åmål pågår för fullt. Nya namn att presentera är amerikanen Eric Bibb, Anthony Gomes respektive Dawn Tyler Watson från Kanada, det svenska toppbandet Top Dogs samt Alabama Lovesnakes och Fat Bull, fler artister kommer att presenteras på Åmåls Bluesförenings hemsida de närmaste veckorna.

Bland de artister som presenterats tidigare finns JW Jones från Kanada, Marie Chain från Tyskland, HP Lange Band och The Hoopleheads från Danmark, Lollo Gardtman, Mr Bo & The Voodooers, Karin Rudefelt & Doctor Blues, Baskery, Stefan Dafgård & Tommy Trumma, Slidin' Slim och Tove Gustavsson Band.

Sommarens bluesfest äger rum 11-14 juli och nu håller arrangörerna som bäst på att skriva kontrakt med de sista banden i årets upplaga.

– Vi är stolta över att kunna meddela att Eric Bibb är klar till sommarens festival, säger bluesföreningens ordförande Christer Nilsson.

Eric Bibb behöver knappast någon större presentation. Han har en förmåga att kunna trollbinda en publik med sin röst och sin gitarr. Få andra artister har en sådan absolut närvaro i sin musik som Eric Bibb.

En artist som inte gästade Åmåls Bluesfest tidigare är Anthony Gomes, en av tre kanadensiska akter vid sommarens festival. Anthony är född i Kanada och bor numer i St. Louis i USA. Det är en man med stort engagemang. Förutom att ge ut skivor och turnera som artist är han författare och mycket engagerad i välgörenhet. Han gick ut med toppbetyg från University of Toronto, har givit ut boken "The Black and White of Blues" och jobbar mycket med välgörenhet. Stilmässigt bjuder Anthony Gomes på en ganska rockig och medryckande blues med gitarrspel som svänger alldeles utomordentligt tillsammans med en röst som har den där krispiga strävheten som gör att man kan tro på de mest fantastiska historier man får berättat för sig.

Bluesfesten tredje kanadensiska akt är soulsångerskan Dawn Tyler Watson och hennes band. Om Anthony Gomes röst är krispig och sträv är hennes i det närmaste som finaste sammet. En otroligt vacker röst som passar hennes soullåtar som hand i handske. Hon har dessutom en fantastiskt scen-närvaro.

Bland de tillkomna svenska akterna har vi Top Dogs som i år firar 10-årsjubileum som band. Bandet har gästade Åmåls Bluesfest flera gånger tidigare, ofta som kompband till något större internationellt namn, men i sommar är det Top Dogs som gäller.

Ett annat band som gästade Åmål flitigt de senaste åren är Alabama Lovesnakes med sångaren och gitarristen Claes Nilsson i spetsen. Bandet har byggt sig en trogen publik på bluesfesten och gör sällan någon besiken.

Det är kanske inte så många lokala band på sommarens bluesfest men Fat Bull finns i alla fall med. Hans band kommer att göra två spelningar under festivalen.

– Vi har några av de stora namnen kvar att få kontrakterade sedan har vi klart med alla artister inför sommarens festival, sedan är det bara allt annat som ska lösas, skrattar Thord Gårdebratt vice ordförande i bluesföreningen.

Tony Berg

Mopederna rullar i sommar också

Samuelsson & Packmopedsturnén spelar i Kulturmagasinet

1992 var året då Sovjetunionen officiellt upplöstes och vi läste om Lasermannen, hopplöst vilsna Birgit Friggebo, kravallerna i Los Angeles, Bill Clinton, fotbolls-EM i Sverige, OS i Barcelona bland mycket annat.

I Västra Ämtervik satt då Göran Samuelsson och undrade på hur han skulle få pengar till hyran, så småningom kommer han på idén att turnera Värmland runt med sin packmoped. Han lastar flaket fullt med gitarr, tält och sovsäck och ger sig ut på vad som ska bli Packmopedsturnéns jungfrufärd. Det blev väl ungen omedelbar succé, men skam den som ger sig. Numer är Göran Samuelssons Packmopedsturné en välkommen företeelse varje sommar.

Mycket har hänt sedan starten. Många är de artister som delat scen med Göran. Till sommaren är det tre artister som inte varit med på Packmopedsturnén tidigare. Anders Lundin, Jenny Silver och Christina Kjellsson, en spännande

mix av röster och repertoarer. Som vanligt är kompbandet idel musikadel. Bengan Blomgren på gitarr, Nikke Ström på bas, Bengt Bygren på klaviatur och Dan Magnusson på trummor.

Sommarens turné består av nio konserter på lika många dagar med start i Segmons Folkets park fredag 5 juli. Övriga spelplatser är Kulturmagasinet i Åmål, Hembygdsgården i Sillerud, Café August i Karlstad, Ölme diversehandel i Kristinehamn, Hennickehammars Herrgård i Filipstad, Lovesibergs Herrgård i Lakene, Sahlströmgården i Torsby och sedan avslutas sommarens turné hemma hos Göran Samuelsson vid Gamla landsvägen 21 i Västra Ämtervik fredagen den 13 juli.

Åmål gästas av Packmopedsturnén lördag 6 juli då Göran och hans vänner spelar i Kulturmagasinet. Det är också den enda konserten under turnén som inte är utomhus, så vädersäkrad med andra ord.

Tony Berg

Crossing Keys i den sättning som gjorde albumet "About time". Från vänster Daniel Karlsson, Jimmy Östlund, Peter Nilsson, Tomas Odhner, Johannes Brodén och Thomas Andersson.

Foto: Tony Berg

CROSSING KEYS - SVERIGES BÄSTA COUNTRY

Första sättningen av Crossing Keys våren 1994. Från vänster: Stefan Schullström, Lars-Olof Ottosson, Peter Nilsson, Niklas Dahlman, Torbjörn Carlsson och Tomas Odhner.

Foto: Tony Berg

Under de drygt 20 år som countryrockbandet var som mest aktivt hann medlemmarna med att ge ut två singlar, ett album och vinna country-sm. De senaste åren har det tyvärr varit sparsmakat mellan konserterna.

Crossing Keys bildades våren 1994 ur resterna av Åmåls-bandet Kelly Tires & The High Flyers. Bandet var nästan identiskt med Kelly Tires så när som på att gitarristen Tomas Andersson ersattes av Torbjörn Carlsson. Därmed bestod bandet förutom Torbjörn Carlsson av Tomas Odhner, Peter Nilsson, Stefan Schullström, Niklas Dahlman och Lars-Olof Ottosson. Under namnet Kelly Tires hade killarna spelat västkustrock ihop sedan 1988 med mestadels eget material. För det mesta var det Tomas Andersson, Peter Nilsson och Tomas Odhner.

När Crossing Keys startade och ändrade stil mer åt countryrockhållet passade det gamla materialet från Kelly Tires tid inte riktigt in. Något nytt eget material fanns inte så för att komma igång satsade medlemmarna inledningsvis på covers.

Låtarna som spelades hämtades från de countryartister som Lee Roy Parnell, Little Texas, Vince Gill och Restless Heart. Även äldre artister som The Eagles och Randy Newman fick släppa till både låtar och inspiration. Första offentliga spelningen gjordes på hemmaplan i augusti 1994 då Crossing Keys spelade på Åmålshälja.

Våren 1995 tackade Torbjörn Carlsson för sig då hans företag och och andra band tog för mycket tid. Han ersattes av Jimmy Östlund. Hans första spelning med bandet var vid en countryfest i Brålanda då Crossing Keys spelade till-

sammans med Inger Nordström & Rhinestone Band.

Inger och hennes band var på den tiden Sveriges populäraste countryband, men i Crossing Keys hade de fått en värdig konkurrent.

Under sommaren 1995 började också arbetet med eget material att ta fart. Tomas Odhner skrev låten "She'll cry later" tillsammans med Per Skjervik. Resultatet av studioarbetet med "She'll cry later" var inte helt till bandets belåtelse så de lade låten åt sidan och fortsatte att skriva nya låtar.

Kort efter att bandet varit i studio och spelat in den låten slutade Lars-Olof Ottosson och Niklas Dahlman i bandet på grund av tidsbrist. Istället kom Dan Magnusson med som trummis. Någon ersättare för Lars-Olof Ottosson som spelat keyboard blev det inte vid det tillfället.

I slutet av 1995 hade killarna fått fram ett knippe egna låtar. Av dessa valdes två ut till bandets planerade cd-singel. De hade bokat tid i Studio G i Gråstorp. För att finansiera inspelningen och produktionen av singeln hade bandet bokat in ett antal spelningar under kort tid runt årsskiftet 1995-96.

När det väl var dags att gå in i studio igen flöt arbetet mycket bättre. Dels beroende på att Håkan Olsson var van med snabba inspelningar samtidigt som bandet spelat mycket ihop och var samspelade. Singeln spelades in under en helg. Det spelades in såväl egna låtar som covers under helgen, av dessa blev det sedan två egna låtar, "Old memories" och "You're not the only one" som valdes ut till singeln tillsammans med en cover på Larry Stewarts låt "Allright already".

Tredje upplagan av Crossing Keys, från vänster Tomas Odhner, Jimmy Östlund, Peter Nilsson, Dan Magnusson och Stefan Schullström utanför bandets dåvarande replokal i källaren på Sem.

Foto: Tony Berg

"You're not the only one" är skriven av Jimmy Östlund och Per Skjervik. Låten skrevs från början för Pal Ritz & The Piccolos, men det var när bandet i stort sett lagts ned, så Crossing Keys fick nyttja låten istället. Den låten valdes också ut till albumet "Aktuell country volym 1" som gavs ut av Carlton Records från Borås. Bland de andra banden på den skivan märks Inger Nordström & Rhinestone Band, Jake & The Spitfires och Mats Rådberg och Rankarna.

"Old memories" skrev Tomas Odhner tillsammans med engelsmannen Peter Emery som kom till Åmål 1987 och sedan startade Dead Frog Records. Tomas hade haft musiken ett tag, men fick inte till texten så att han var nöjd, men tillsammans med Peter blev låten klar på några dagar.

"Alright already" spelades in helt live i studion, enda pålägget i efterhand var ett piano som Jimmy Östlund lade till. När singeln släpptes våren 1996 fick den ett bra mottagande av de tidningar som recenserade den.

"Kompetent countryrock som snuddar vid svensk elitserie." Det var omdömet skivan fick av Jörgen Kalitzki, Värmlands Folkblad.

"Livetagningen "Alright already" stänker svett, rök och utspilld pilsner. En honkytonkrökare med ylande bluesmunspel, tunggung och ett tufft saloonpiano som är det enda som lagts på i efterhand." Så skrev Per Csongradi på Nya Wermlandstidningen.

Men de fina recensionerna till trots så ville det inte riktigt lossna för Crossing Keys. Bandet fick en del spelningar, bland annat i radio och TV. Bandet var bland annat med vid en direktsändning från Marinan i Åmål i samband med Åmålshälja 1996.

Planer fanns på att spela in en fullängds-cd och låtskrivandet fortgick under våren 1997. Tomas Odhner var nere till Studio G i Grästorps vid ett par tillfällen under våren och spelade in demoversioner på några av de tilltänkta låtarna.

Sommaren 1997 blev det en del spelningar tillsammans med artister som Wanda Jackson vid Lida-festivalen i Stockholm. Men då det var glest mellan spelningarna började också intresset och engagemanget att tryta under hösten 1997.

Vid Lida-festivalen gjorde Peter Nilsson sin sista spelning med bandet. Ändrade arbetsförhållanden innebar att han inte hann lägga ned lika mycket tid på bandet längre. När sedan Tomas Odhner blev medlem i Inger Nordströms Rhinestone Band som sångare, gitarrist och munspelare lades Crossing Keys ned i september 1997.

Under åren när Crossing Keys låg på is turnerade Tomas Odhner en hel del med Inger Nordström och hennes band, bland annat i USA. Under en av turnéerna i Amerika kom en kille fram efter en spelning och sade till Tomas att han hade en låt som skulle passa perfekt till Tomas röst. Han hade skrivit låten några år tidigare, men inte hittat rätt sångare för den, förrän han hörde Tomas sjunga. Han frågade om han fick skicka över låten till Tomas som givetvis sade ja.

Killen ifråga var Bill Lloyd. Då visste inte Tomas vem Bill var, men kollade upp det när han kom hem. Bill hade några år tidigare fått sitt genombrott som ena halvan av duon Foster & Lloyd tillsammans med Rodney Foster. Duon splittrades och Rodney Foster satsade på en solokarriär

Sättningen som den såg ut 2005, från vänster Peter Nilsson, Johannes brodén, Tomas Odhner, Robert Herou och Jimmy Östlund . **Foto: Tony Berg**

och Bill Lloyd ägnade sig mestadels åt låtskrivande men spelade även med band och artister som Guy Clark, Ringo Starr, Poco, Marshall Crenshaw, Steve Earle, The Nitty Gritty Dirt Band och Buck Owens och många mer. Han har producerat skivor för Carl Perkins, Ray Davies och en lång rad andra artister. Men det är som låtskrivare Bill gjort sig ett stort namn. Artister som Martina McBride, Sara Evans, Ricky van Shelton, Joy Lynn White, Suzy Bogguss, Poco, Cheap Trick, Hootie & The Blowfish, och Trisha Yearwood är några av de artister som spelat in hans låtar.

Låten Bill Lloyd skickade till Tomas Odhner var "That just about says it all". Den blev liggande i datorn hos Tomas i många år. Det var först när Crossing Keys dragit igång och börjat spela igen som låten dammdes av och tränades in, men då var det inte riktigt samma band som före Tomas Odhners tid i Inger Nordströms band. Kvar var Tomas Odhner, Peter Nilsson och Jimmy Östlund. Thomas Andersson hade till kommit på bas, Johannes Brodén på trummor och Daniel Karlsson på keyboard. Med ny spelglädje och delvis nytt band hände det lite saker i början.

2008 ställde bandet upp i Country-SM i klassen pop/rock-country – och vann. Bandet gjorde en riktigt bra spelning och gick till final. I finalen var det tre artister i varje klass, de hade fem låtar på sig att imponera på juryn. Crossing Keys satte sina fem låtar perfekt men trodde inte på seger.

Stor förhandsfavorit var Monica Silverstrand och hennes band, alla trodde hon skulle vinna. Det gjorde nog Monica själv också för när vinnaren skulle presenteras reste hon sig upp, fixade frisyren, rättade till kläderna men stannade

sedan i steget när konferencieren ropade ut Crossing Keys som segrare. Ridå!

Efter segern i SM borde väl vägen till fler spelningar, framgång och skivkontrakt legat öppet, men inte så. Genren är smal i Sverige, hade bandet huserat i USA hade läget säkerligen varit annorlunda, samtidigt hade konkurrensen varit av en helt annan dimension.

Några fler spelningar blev det men något skivkontrakt blev det aldrig. Men till slut bestämde sig killarna för att spela in ett album. Precis som 15 år tidigare gjordes några spelningar för att dra in pengar till studiotid.

För att känna sig för lite spelade de in och gav ut singeln "That just about says it all" hösten 2009. Förutom titellåten innehöll singeln också låtarna "The beauty of love" och "Sweet Carrie Anne". Titellåten är skriven av Bill Lloyd och Pat Terry. Den senare skrev även "The beauty of love" tillsammans med Frankie Vinci. Singelns tredje låt "Sweet Carrie Anne" är skriven av Jimmy Östlund och Inger Nordström. Singeln spelades in i studio Panic Room med Bengan Andersson vid mixerbordet.

Efter singeln fortsatte arbetet med albumet med jämna mellanrum. Innan de spelade in singeln hade Tomas kontaktat Bill Lloyd för att kolla så att det var ok att spela in låten och ge ut den på skiva, vilket det givetvis var. Den kontakten ledde i sin tur till att bandet fick fler låtar att välja på, bland annat av Pat Terry, Frankie Vinci, Thomas Lee Miller och några till. Till dessa låtar kunde bandet också lägga några egna låtar. Förutom "Sweet Carrie Anne" som fanns med på singeln hamnade även "See it fall" skriven av Jimmy Östlund och Per Skjervik samt den instrumentala

Crossing Keys 2007 i Karlbergsgymnasiets aula, från vänster Thomas Andersson, Mark Tholin, Peter Nilsson, Tomas Odhner, Johannes Brodén och Jimmy Östlund.

Foto: Tony Berg

låten "Steam train" också den av Jimmy Östlund till slut på albumet

Under den period bandet arbetade med albumet hade soundet förändrats en del och blivit lite tuffare samtidigt som Crossing Keys blivit ett ännu bättre liveband. och det var kanske soundet som var lite av bandets problem. Lite före tufft för att fungera som traditionell country i Sverige samtidigt som countrystämpeln gjorde att de inte riktigt fick chansen att komma in på andra scener

Att killarna valde att spela in ett album var inte det enda de gjorde åren efter SM-vinsten. Crossing Keys fick chansen att kompa amerikanska countryartisten Van Preston på hennes Sverigeturné och senare också vid en konsert i Paris 2009. Van Preston var en ung tjej från Kentucky som flyttade till Nashville för att slå igenom. Efter några skrala år fick hon ett litet genombrott 2006 – i Europa, och i slutet av samma år började även amerikanska radiokanaler spela hennes låtar.

Hennes debutalbum "Van Preston", producerat av Nashville-hitmakaren Greg Crowe, nominerades till årets countryalbum 2007 av ECMA (European Country Music Association) och i maj 2007 var Van Preston rankad på fjärde plats som independentartist av 800 europeiska radiostationer med turnéer i Europa de följande åren som resultat Att Van Preston var nöjd med Crossing Keys som kompband märks när hon kommenterade Åmålsbandet med följande ord:

– Detta svenska band är till och med bättre än mitt eget band hemma i USA.

Med jämna mellanrum var killarna sedan i Skara och

spelade in albumet låt för låt. I januari 2010 arrangerade bandet en egen konsert i aulan på Karlbergsgymnasiet för att dra in lite pengar till inspelningen och produktionen av albumet. Inför en välfylld aula gav de prov på ett antal låtar från den kommande skivan tillsammans med den vanliga repertoaren. Under föreställningen gästades bandet också av Inger Nordström och dansgruppen Sweets.

Ungefär två och ett halvt år tog det innan var albumet klart. För att fira det blir det arrangerades en releasekonsert återigen på Karlbergsgymnasiet skärtorsdagen den 21 april 2011 innan releasepartyt sedan drog vidare till XO där det spelades ytterligare några låtar senare på kvällen.

Albumet "About time" var bra och fick ett fint mottagande av de som recenserade skivan och med tanke på att lite rockigare countryartister som Brad Paisley och Alan Jackson gjorde konserter i Sverige vid ungefär samma tidpunkt trodde man kanske att det skulle kunna finnas en marknad för Crossing Keys musik i Sverige. Det blev en del spelningar åren efter albumet släppts, men sedan hände inte så mycket mer. Några enstaka konserter har det blivit sedan dess varav den senaste var på Vikenborg i januari 2018 då Corrsing Keys spelade tillsammans med Roadhouse.

Några planer på kommande spelningar finns det för närvarande inte, men man ska aldrig säga aldrig.

Tony Berg

Crossing Keys på Motorgården i Åmål i slutet av juli 2009, från vänster Thomas Andersson, Jimmy Östlund, Tomas Odhner, Johannes Brodén, Daniel Karlsson och Peter Nilsson.

Foto: Tony Berg

Diskografi

You're not the only one

Typ: Singel

Låtar: 1. You're not the only one (Jimmy Östlund/Per Skjervik), 2. Old memories (Tomas Odhner/Peter Emery), 3. Alright already (Byron Hill/JB Hudd)

Inspelad: 1995-96, Studio G, Grästorp

Producent: Crossing Keys & Håkan Johansson

Tekniker: Håkan Johansson

Skivnummer: KEYS CD9602

Utgiven: 1996

Skivbolag: Egen utgivning

That just about says it all

Typ: Singel

Låtar: 1. That just about says it all (Bill Lloyd/Pat Terry), 2. The beauty of love (Pat Terry/Frankie Vinci), 3. Sweet Carrie Anne (Jimmy Östlund/Inger Nordström)

Inspelad: 2008-2009, Panic Room, Vinköl, Skara

Producent: Crossing Keys & Bengan Andersson

Tekniker: Bengan Andersson

Skivnummer: –

Utgiven: 2009

Skivbolag: Egen utgivning

Aktuell country volym 1

Typ: Samlingsalbum

Låtar: 1. You're not the only one (Jimmy Östlund/Per Skjervik)

Inspelad: 1995-96, Studio G, Grästorp

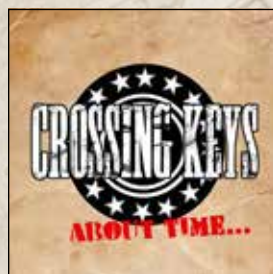
Producent: Crossing Keys & Håkan Johansson

Tekniker: Håkan Johansson

Skivnummer: –

Utgiven: 1996

Skivbolag: Carlton Records

About time

Typ: Album

Låtar: 1. Whatever comes first (Peter Womack/James Aldridge/Truman Crisler), 2. The beauty of love (Pat Terry/Frankie Vinci), 3. Sweet Carrie-Anne (Jimmy Östlund/Inger Nordström), 4. Ain't nothing like a change (Kris Bergsnes/Frankie Vinci/Thomas Lee Miller), 5. When I found you (Calle Kindbom/Carl Lösnitz/Peo Pettersson/Gloria Montén), 6. That just about says it all (Bill Lloyd/Pat Terry), 7. Every night's a Saturday night (Gary Nicholson/Glen Clark), 8. Say yes (Chuck Jones/Marc Beeson), 9. See it fall (Jimmy Östlund/Per Skjervik), 10. Steam train (Jimmy Östlund)

Inspelad: 2008-2011, Panic Room, Vinköl, Skara

Producent: Crossing Keys & Håkan Johansson

Tekniker: Håkan Johansson

Mastring: MA Studio

Skivnummer: CKEY01

Utgiven: 2011

Skivbolag: Egen utgivning

Crossing Keys i Karlbergsgymnasiets studio 6 mars 2011 vid repetitioner för releasekonserten följande månad, från vänster Daniel Karlsson, Tomas Odhner, Johannes Brodén, Peter Nilsson, Jimmy Östlund och Thomas Andersson.

Foto: Tony Berg

Precis hemkomna efter segern i Country-SM 2008, från vänster Peter Nilsson, Thomas Andersson, Jimmy Östlund, Johannes Brodén och Tomas Odhner, Daniel Karlsson saknas på bilden.

Foto: Tony Berg

På skivtallriken?

Fredrik Karlsson
Stockholm

Vad lyssnar du mest just nu?

– Jag lyssnar på en väldigt blandad kompott just nu, men jag har hittat en ny favoritskiva och det måste Júníus Meyvant och skivan "Across the border", fruktansvärt bra släpp från Island.

Vilken var den första skiva du köpte själv?

– Det som jag minns tydligast var det Kiss "Lick It up".

Och vart köpte du den?

– På Vaxkupan i Norrköping.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Oj haha, men det måste väl ändå vara Paolo Nutinis "Sunny Side Up", varje låt är genialisk.

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Hm, mycket bra fråga jag måste ändå svara Bryan Adams "Reckless".

Bästa söndagsplattan?

– Miles Davis "Kind of Blue" utan tvekan!

BeA Nilsson och Thord Gårdebratt är Radio 45s nya parhästar. De kommer att skapa listor som vi inte ens visste att vi saknade.

Foto: Tony Berg

Thord och BeA spelar.. Allan

Båda herrarna är välkända för Åmålsborna, men kanske inte som radiopratare och listmakare. Runt jultid förra året gjorde de två program med lite udda jullåtar, nu är det tillbaka med flera lätt udda listor.

De träffades tidigt 1970-tal då de hamnade i samma gymnasieklass på Karlbergsskolan. Efter skolan blev hade de under en lång rad av år bara sparsamma kontakter, men när BeA 2004 bestämde sig för att ha Åmål som nav igen tog de upp kontakten på allvar.

Musiken är en av de gemensamma intressen som gör att de är goda vänner.

– Vi är överens om mycket, men har egentligen olika åsikter på en rad områden och ibland kan det bli diskussioner, säger Thord Gårdebratt.

– Det stämmer, men även om vi ibland är oense är vi aldrig i närheten av att bli ovänner, det är vänskap det, säger BeA Nilsson.

Musiken är som sagt viktig för dem båda och speciellt blues som ligger båda varmt om hjärtat. De ser gärna att det går bra för Åmåls Bluesfest och båda gör vad de kan för att hjälpa till. Thord är vice ordförande i Åmåls Blues-

förening men BeA som för det mesta är ute och reser på jobb eller på företagets kontor i Stockholm har inte lika lätt att engagera sig lika konkret, men han är en bra ambassadör för bluesfesten landet runt.

I vintras fick de båda chansen att göra några radio-program med jullåtar av det mer udda slaget på Radio 45, det gav blodad tand. Så nu har duon gjort listor om både det ena och andra och de första programmen är inspelade. Thord och BeA spelar Allan samt Thord och BeA går in i dimman samt Thord och BeA blir djuriska är titlarna på dem.

Så namnet på varje show startar på samma sätt, Thord och BeA... sedan kommer den aktuella titeln på programmet ifråga.

– Det kommer att bli lite olika typer av listor. Vi... släpper väder, ...nattsuddar, ...sätter färg på tillvaron, ...tar tåget, ...går över gränsen, ja ni förstår kanske konceptet, säger BeA och ler.

Så missa inte dessa herrar på Radio 45, jag kan lova att mellansnacket i sig är en höjdare, sedan kommer det säkert och spela en och annan riktigt bra låt emellanåt.

Tony Berg

RECORD STORE DAY™

LÖRDAG 13 APRIL 2019

Record Store Day arrangeras i år lördagen den 13 april. En dag fylld med många fantastiska specialskivor i världens skivbutiker.

Record Store Day såg dagens ljus 2008. Den startades för att fira de oberoende skivbutikerna som fortfarande kämpade på och sålde skivor. Många artister visade tidigt sin uppskattning med specialutgåvor, besök i butiker och annat.

Med åren har dagen vuxit och blivit en riktigt begivenhet och fest till skivbutikernas ära. Som vanligt finns det en hel del intressanta releaser speciellt för Record Store Day. Vissa av dem är bara tillgängliga på denna dag, andra släpps i samband med RSD och en del har dessutom försvinnande små upplagor. Ett album som kan bli svårt att få tag på är Americas "Highlights from Heritage: Home recordings/Demos 1970-1973" som bara ges ut i 1.000 exemplar.

Cheap Trick har valt att öka på upplagan av dubbel-lp:n "The Epic Archive vol 2 (1980-1983)" till 1.100 st, inte illa. Eric Clapton gläder ännu fler fans med 5.000 ex av sitt album "Happy Xmas". Det lär också bli rusning efter singeln "When bad does good" med Chris Cornell som även den har en upplaga på 5.000 exemplar.

Grateful Dead släpper lp:n "Playing in the band, Seattle, WA 5/21/74", här finns emellertid inga uppgifter om upplaga. Guns N' Roses, Iggy & The Stooges, Joan Jett, Lone Justice,

Harry Nilson, Taylor Swift och Talking Heads är andra artister som har specialutgåvor dagen till ära.

En skiva som kan bli riktigt svår att komma över på RSD är Capital Punishments "This is Capital Punishment" som har en upplaga på 500 exemplar, inte mycket med tanke på att flera tusen skivbutiker världen runt deltar i Record Store Day. Svårast blir det dock att få tag på Perry Serpas lp "Wherefore Art Thou? – Songs inspired by Nick Hornby's 'Juliet naked'" och Orchestra Di Enrico Simonettis lp "Blue frog... and others" som båda har en upplaga på 400 exemplar.

När man växte upp fanns det skivbutiker i de flesta städer och i många fall flera stycken. I Åmål kunde man köpa skivor hos bland andra Elbyrå, LT-Musik, Skiv-O-Lina med flera. Men sedan ett antal år tillbaka saknar vi en riktig skivbutik i Åmål. Visst man kan handla på nätet. Det går bra när du vet vad du vill ha, men chansen att hitta något oväntat och spännande är inte lika stor på nätet.

Vid årets Record Store Day finns deltagande skivaffärer i en lång rad av städer, för oss i västra Sverige finns det några städer att besöka. Göteborg har flest deltagande butiker. Bengans, Dirty Records och Vinylum.

Även i Strömstad och Uddevalla finns deltagande butiker. Så nu är det bara att börja planera inköpen och hoppas på att skivorna man vill ha verkligen finns i vald butik.

Tony Berg

Nu har ni chansen att få en rymlig, praktisk bad-bag tack vare CHAMPIS. Samla CHAMPIS-etiketter, fyll i kupongen före den 2 augusti, och vi sänder Er en CHAMPIS-bag.

Jag bifogar 6 CHAMPIS-etiketter + 1.50 i frimärken och ber Er sända mig en CHAMPIS-bag. Adressera kuvertet till
ROBERTS - ÖREBRO

NAMN farbror-sid.se 1966

ADRESS

POSTADDRESS

HU-28-66

FRISK FRUKTLÄSK MED SMAK-CHARM

CHAMPIS

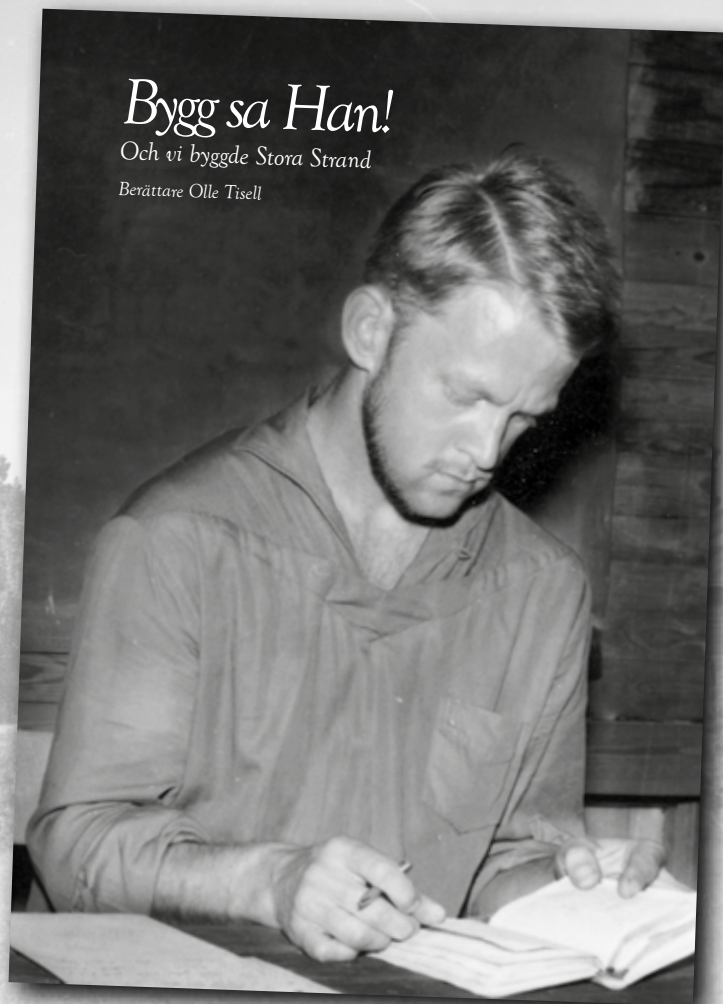
Den fantastiska boken om

Stora Strand

och återuppbyggnaden efter
den katastrofala branden som
förstörde hela lägergården.
Spännande och intressant läsning
berättad av Olle Tisell som var
den drivande kraften bakom
kampen att kunna bygga upp
lägergården i Ånimskog igen

350:-/st

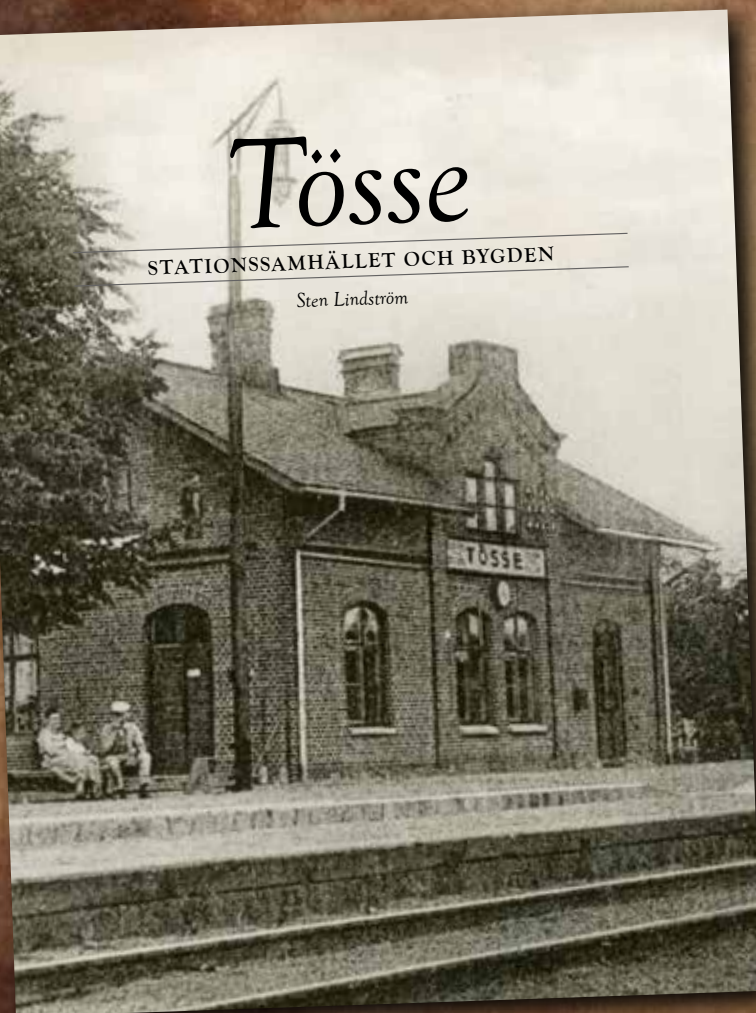
Du kan köpa boken i Åmåls Bokhandel
eller direkt på Åmåls Grafiska
Nygårdsvägen 7, Åmål

Tösse

STATIONSSAMHÄLLET OCH BYGDEN

Sten Lindström

Sten Lindströms

fantastiska bok om

Tösse

nästan 500 sidor med hundratals bilder
om stationssamhället och bygden.
Det finns fortfarande några exemplar
kvar så försäkra dig om ditt ex av
boken innan det är för sent.

Tösse-boken är även en perfekt gåva
till släkt, vänner och bekanta
med anknytning till Tösse.

400:-/st

Du kan köpa boken i Åmåls Bokhandel
eller direkt av Sten Lindström
på telefon 076-822 01 24

Mark/Martin
Mark/Martin

Debutalbumet för duon Mark Tholin och Martin Ekberg. Ett måste i alla respektabla skivsamlingar, en riktigt grym skiva. **150:-**

Marcus Bohm & The Bang
56

Mellerudssonen Marcus Bohms (tidigare sångare i Kite) första vinyl-album med pop på svenska. Perfekt present till den som har allt. **150:-**

Mark Tholin
Charred Tree

Marks solodebut med en samling fantastiska låtar. Rekommenderas, både som gåva och till den egna samlingen. **150:-**

Åmål Records

Åmålsbaserat skivbolag som drivs av Love Tholin. De tre titlarna till vänster är utgivna på hans label. Skivorna kan köpas av Åmål Records eller hos Grafiskt Center.

Magnolia
På djupt vatten

Ronny Erikssons band Magnolia spelar rock på svenska, och gör det fantastiskt bra. Bandet har fått lysande recensioner, med all rätt. **150:-**

Magnolia
Svarta sagor

Ännu ett briljant album av Ronny Eriksson, Niklas Bergsland och Jonas Andersson. Dessutom inspelad i Love Tholin studio i Åmål. **150:-**

Magnolia/Kometen
Ge ditt liv en chans/Ball of fire

Singel med Magnolia på ena sidan och Kometen på den andra sidan. En liten aptitretare på vad dessa två band är kapabla till. **60:-**

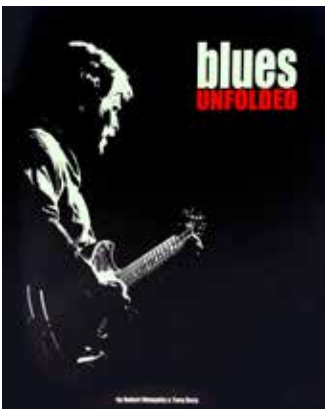
Transubstans

Samtliga rtre skivor till vänster är utgivna av Transubstans, det bolag som Magnolia varit troget sedan de först fick kontrakt med dem. Skivorna kan köpas direkt av Ronny Eriksson på telefon 073-055 78 27 eller på Grafiskt Center på Nygårdsvägen 7 i Åmål, 0532-126 60.

Det finns givetvis fler vinylalbum med Magnolia och Ronny Erikssons andra band My Brother the Wind, dessa kan du köpa via Ronny Eriksson.

Böcker

Böckerna nedan finns samtliga att köpa hos Åmåls Grafiska på Grafiskt Center i Åmål.

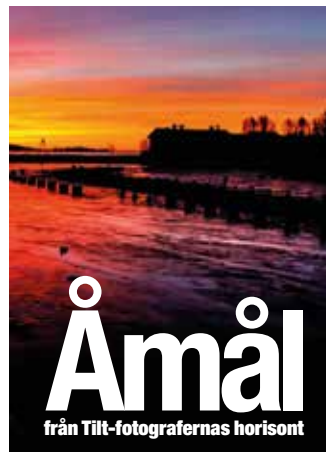
Blues Unfolded
Tony Berg & Robert Wangeby

Första svenska boken om blues. En skildring i text och bilder av de artister som gästade Åmåls Bluesfest under festivalens första 15 år. Med biografier på flera av de stora artisterna Brewer Phillips, R. L. Burnside, T-Model Ford, Peps Persson, Louisiana Red, Abu Talib, Roffe Wikström, Johnny Rawls och många fler, ett måste för blueskännaren. **250:-**

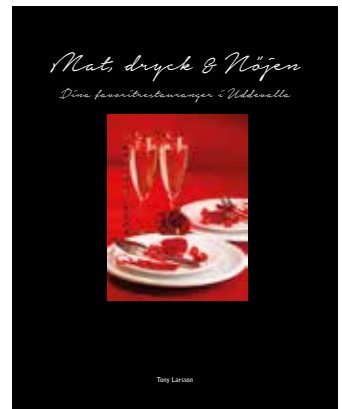
Åmåls Bluesfest
since nineteen ninetytwo
Tilt Photogroup

En färgsprakande bildskildring av Åmåls Bluesfest under 25 år. Artisterna, publiken, arrangörerna, staden och festen. Kort och gott allt du behöver veta om festivalen, och en kärleksfull skildring av Sveriges största bluesfestival. **250:-**

Åmåls från Tilt-fotografernas horisont
Tilt Photogroup

En kärleksfull skildring av Åmål. Här skildras evenemangsstaden, idrottsstaden, sommarstaden och hamnstaden Åmål i bilder. Drygt 200 sidor som visar Åmål från sin bästa sida. Den perfekta gåvan för besökaren, eller för den egna bokhyllan. **300:-**

Mat Dryck & Nöjen
Dina favoritrestauranger i Uddevalla
Tony Larsson

Åtta av Uddevallas bästa och mysigaste restauranger presenterade i text och bilder. Några riktigt läckra recept och tips från kockarna. En personlig skildring av restaurangerna och en bra guide för utflyktsmål i Uddevalla för älskaren av kulinariska upplevelser. **350:-**

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Nästa nummer av Baretta Magazine kommer 31 maj
Tipsa oss gärna om evenemang, porträtt och annat
barettamagazine@gmail.com

baretta
magazine